

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גליון 180

פְּרָשַׁת פִּי תֵּצֵא

שְׁנַת תשפ"ב לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דעתידא
לאתגליא
לעתיד לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרֻשַׁת פִּי תַצֵּא

"פִּי תַצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י)

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁעוֹשִׂין מִשְׁאֵל־וּמַתָּן - צָרִיךְ שִׁיקְשֶׁר מַחְשְׁבֹתוֹ רַק בְּהַתּוֹרָה וְהַדִּינִים הַמְּלַבְּשִׁים שָׁם.

וְכִי שֶׁעוֹקֵר הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן מִן הַתּוֹרָה, וְנוֹפֵל אֶל הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן בְּעַצְמוֹ, וְאִינוּ מְקַשֶּׁר מַחְשְׁבֹתוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשֵׁ שָׁם - אֲזִי עֲנִשׁוֹ: שְׁאֲחַר־כֵּךְ הוּא צָרִיךְ לְדוֹן בְּדִין תּוֹרָה, וְאֲזִי צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְהִבִּיא, כָּל הַדְּבָרִים, וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת, וְכָל הָעֶסְקִים, שֶׁהֵיָה לוֹ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן מִתְחַלְתּוֹ וְעַד סוּפוֹ - צָרִיךְ לְהִבִּיא הַכֹּל אֶל הַתּוֹרָה.

דְּתִינּוּ: שֶׁצָּרִיךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר הַכֹּל לְפָנֵי הַדִּינִים, וְהֵם פּוֹסְקִים עַל זֶה דִּין תּוֹרָה.

וְאֲזִי מֵרָאִים לוֹ: שֶׁכָּל הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן הוּא תּוֹרָה, וְשָׂאִין הַדְּבָר כִּמּוֹ שֶׁהוּא סֶבֶר מִתְחַלֵּה שָׂאִין בְּהַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן תּוֹרָה, כִּי הֲלֹא רָאָה בְּעֵינָיֶךָ: שֶׁכָּל דְּבָרֵי הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן כָּלָם הֵם תּוֹרָה, כִּי עֲכָשׁוּ נַעֲשֶׂה מִהַכֹּל דִּין תּוֹרָה.

כִּי בּוֹדָאִי הוּא צָרִיךְ לְהִבִּיא כָּל הַדְּבָרִים, אֲפֹלוּ כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת, לְפָנֵי הַדִּינִים - כִּי אִם חָסַר אִיזָה דְּבוּר אוֹ מַחְשְׁבָה, יִתְקַלְקַל הַדִּין־תּוֹרָה.

וְהַכֹּל לְפִי הַפֶּגֶם, כִּי יֵשׁ אֶחָד שָׂאִין עֲנִשׁוֹ רַק שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן, אֲבָל זוֹכָה בְּדִין, רַק שֶׁמֵּרָאִין לוֹ שֶׁפֶּגֶם.

אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֶׁעוֹקֵר יוֹתֵר הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן מִן הַתּוֹרָה, אֲזִי עֲנִשׁוֹ יוֹתֵר, שֶׁגַּם אִינוּ זוֹכָה בְּדִין.

א.

(ח"א קז)

"כִּי תַצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ, וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י). פְּרוּשׁ: "כִּי תַצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ" - שֶׁהוּא ה'יִצְרֵה־הָרַע'.

"וּנְתַנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ" - כְּלוֹמֵר: ה'יִצְרֵה־הָרַע' יִתֵּן, כִּמּוֹ 'מְסוּר', "אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ", עַל דְּרָךְ: "צַדִּיק מוֹשֵׁל בִּירֵאת אֱלֹקִים" (שְׁמוּאֵל-ב כג, ג).

נוֹתַנְתָּ הַתּוֹרָה עֲצָה עַל זֶה: "וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" - כְּלוֹמֵר: עִם מָה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר עָלֶיךָ, הֵינּוּ בְּצַדְלוֹת' - בְּזֶה תִתְּגַבֵּר עָלֵיו - הֵינּוּ שֶׁתֹּאמַר לוֹ: "אִיךָ אֲנִי מוֹשֵׁל כְּשִׁישׁ לִי גֵאוּהָ, וְאִין הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא שׁוֹרָה עִמִּי"? - וְדִי לְמַבִּין.

ב.

(ח"א רפ)

כִּי שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן לְפָנֵי דִינִים בְּדִין־תּוֹרָה - זֶה לוֹ עֲנִשׁ וּנְקָמָה שֶׁהַתּוֹרָה נוֹקְמַת בּוֹ.

כִּי בְּאֵמַת: כָּל הַמִּשְׁאֵל־וּמַתָּן הוּא תּוֹרָה, כִּי לְמַשָּׁל הַדִּין "הַמַּחְלִיף פָּרָה בְּחִמּוֹר" (בְּבִא־מִצְעָא פ"ח מ"ד), הוּא תּוֹרָה. וּמְכַל־שֶׁכֶן כְּשֶׁעוֹשִׂין הַדְּבָר בְּעַצְמוֹ, הוּא בּוֹדָאִי תּוֹרָה (בְּשֵׁם הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל).

כי באמת כשעושים משא-ומתן, צריך שיהיה רק היצוגית המהשבה בתוך המשא-ומתן, אבל פנימיות מהשבתו, צריך לקשר אל התורה.

גם צריך 'אמונה' בהמשא-ומתן, ש"ישא ויתן באמונה" (שפת לא.), ויהיה הדבור דבור אמת.

כי 'משא-ומתן' הוא בחינות: שמנשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו. כי יש קדשות נפולות, ניצוצות שנפלו. ועל-ידי 'משא-ומתן': מנשאין ומרימין אותו, ונותנין אותו למקומו.

ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות, הוא על-ידי 'אמונה' וכו', ועל-פני צריך לעשות משא-ומתן באמונה, שעל-ידי האמונה מעלין הניצוצות.

גם על-ידי שמקשר פנימיות מהשבתו אל התורה - מקבלת האמונה פה לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם. כי בלא זה הפה, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חס-ושלום. ואזי נעשית 'מלחמה', כי צריך ללחם עמהם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פרוש (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה על איביך, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושבת שבי" וכו'.

"כי תצא" - זה בחינות 'משא-ומתן', בחינת (דברים לג, יח): "שמח זבולך בצאתך ויששכר באהליך". כי 'משא-ומתן' נקרא בחינת 'צאתך' - כי אף-על-פי שזבולך ויששכר שזים, מחמת שזבולך היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו: "שמח זבולך" - על-פליזה נקרא: 'צאתך'.

ויששכר: 'אהליך' - כי אף-על-פי שגם המשא-ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק התלמיד-חכמים - אף-על-פייכן, עבודת התורה, בחינת 'יששכר באהליך' - היא פנימיות יותר, למעלה מעבודת המשא-ומתן.

וכן כל מדרגה שלמטה, נקראת: 'צאתך' - נגד המדרגה שלמעלה ממנה, שנקראת: 'אהליך'. - ואפלו מי שעובד השם-יתברך בדבקות - עם-פליזה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפלו 'דבקות': 'צאתך'.

וזהו: "כי תצא" - הינו בחינת ה'משא-ומתן'.

"למלחמה על איביך" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים פנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם פנ"ל.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - זה בחינת 'אמונה', כמו שפתיב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה" - כי על-ידי 'אמונה', מעלין הניצוצות פנ"ל.

"ושבת שבי" - זה בחינות 'התורה', כמו שפתיב (תהלים סח, יט): "עלית למרום שבת שבי", פנ"ל.

ג.

(ח"ב פב)

לפעמים הולך להאדם 'שלא-כסדר', כי שלמות כל הדברים, אינו אלא כשהם מיחדים ומקשרים בו יתברך.

כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא 'חסרון'. וה'חיות' היא ה'מחין' וה'שכל', כמו שפתיב (קהלת ז, יב): "והחכמה תחיה" וכו'.

וְה'חֲכָמָה', הוּא בְּחִינַת מ'ה', 'כַּח מ'ה', 'מָה' חֲיִינוּ מָה בְּחִינּוּ".

ו'מ'ה' 'ה' ה' הוּא 'אָד"ם' וְכוּ', כִּי "לִית אָדָם בְּלֹא אֶל־ף" (זִמְר), הִינוּ הַיְיָ ה' בְּמִלּוּי אֶלְפִין. הִינוּ: הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא חֵיוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (נְחֻמְיָה ט, ו): "וְאַתָּה מְחִיָּה אֶת כָּל־ם".

וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּעֵצְמוֹ, שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שְׁלֹא-בְסֹדֵר - יַדַּע שֵׁישׁ לוֹ גְּדֻלוֹת, הִינוּ: "אֲנִי אֶמְלֹךְ!" - יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיִּשְׁפִּיל עֵצְמוֹ, וַיְהִי בְּבַחֲיַיִת מ'ה', וְאִי יִחַזר לִילֵךְ לוֹ בְּסֹדֵר.

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם שְׁלֹא-בְסֹדֵר - זֶהוּ 'הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן', אֲנִי רוֹצֵה שְׂיִהְיֶה בֶן הַדְּבָר, וְהַדְּבָר לְהַפְּךָ שְׁלֹא-בְסֹדֵר. וְזֶה בְּחִינַת מ'לְחָמָה' - כִּי כָל מ'לְחָמָה' הוּא 'הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן', בְּחִינַת שְׁלֹא-בְסֹדֵר.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים כ"א, י): "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה" - כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ שְׁלֹא-בְסֹדֵר, הִינוּ 'הַתְּנַגְדוֹת הַרְצוֹן'.

"וּנְתַנוּ ה' אֱלֹקֶיךָ בְיָדְךָ" - שְׂיִתְבַטֵּל כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת שֶׁהֵם נִגְדָּה רְצוֹנָה, שְׂיִלְכֵךְ לָךְ 'בְּסֹדֵר' בְּרְצוֹנָה.

אֵימָתִי? - כִּד "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - כְּשֶׁתְּהִיָּה בְּבַחֲיַיִת מ'ה', כְּשֶׁתִּמְשִׁיךְ לָךְ אֱלֹקוֹת, הַיְיָ בְּמִלּוּי אֶלְפִין. וְזֶה פְרוּשׁ: "מְחַשְׁבֵּה, חֶשֶׁב מ'ה" (זִמְר בְּרָאשִׁית כ"ד; תְּקוּנַיִת זִמְר קי"ב). כְּשֶׁתִּקְשֶׁר תָּמִיד בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֱלֹקוֹתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת: "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרִהְטִים" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו), "בְּרִהְיִי מַחֲיִן דִּילְךָ" (תְּקוּנַיִת זִמְר כ"א: קמ"ד).

וְזֶהוּ: "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - שְׁתִּמְשִׁיךְ מ'ה' בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתְּךָ, שְׁתִּקְשֶׁר אֱלֹקוֹתוֹ

בְּמַחְשַׁבְתְּךָ - כִּי כָל דְּבָר שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמְּקוֹם גְּבוּהָ נִקְרָא 'שְׁבִי', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים סח, יט): "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִיו" - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נִגְדָּה רְצוֹנָה.

[לְקוּוֹטֵי-מוֹהָרִין ח"ב ס: עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, מִמְּשִׁיבִין אוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל. וְלִהְיֶיךָ נִמְשָׁךְ הָאֱלֹקוֹת, לְתוֹךְ מַחַ הַשּׁוֹמֵעַ. וְאֶף-עַל-פִּי שְׁזָהוּ תְּפִיסָה כְּבִיכּוֹל, בְּבַחֲיַיִת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו): "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרִהְטִים" - "בְּרִהְיִי מַחֲיִן" (תְּקוּנַיִת זִמְר כ"א: קמ"ד). 'אֲסוּר' דִּיקָא - שְׁמָה שֶׁנִּמְשָׁךְ אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ כְּבִיכּוֹל 'בְּרִהְיִי מַחֲיִן', הוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה, בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, יט) "שְׁבִיתָ שְׁבִיו", אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא נִיחָא לְהַשִּׁיב יִתְבַרֵךְ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ כְּבִיכּוֹל עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה].

"וּבְכַתָּה אֶת אָבִיָּה וְאֶת אִמָּה יֵרַח יָמִים"
(דְּבָרִים כ"א, יג)

ד.

(לְקוּוֹטֵי-הַלְכוֹת, פְּרִיָּה-וּרְבִיָּה וְאִישׁוֹת ג, יד)

וְזֶהוּ בְּחִינַת אֲסוּר לְהַתְּחַתֵּן בְּעַבּוּ"ם. כִּי הֵם בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה וְכוּ', וְאִין בְּנוֹ כַּח לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה שֶׁל הָעַבּוּ"ם.

כִּי גַם בְּהִיחּוּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין הַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל, שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה זּוּגוֹ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, שְׂיִזְכֵּל לְהַכְנִיעַ הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה.

כִּי עַקֵּר 'תְּאֻוֹת-הַמְּשָׁגֵל', בָּא מִבְּחִינַת עֲצָבוֹת יְגוֹן וְאֲנַחָה. וְצָרִיכִין לְהַתְּגַבֵּר מְאֹד לְקַדֵּשׁ עֵצְמוֹ לְשַׁבֵּר תְּאֻוָּה הַגְּשָׁמִיית, בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה, וְלִדְבֹק עֵצְמוֹ בְּקִדְשָׁה הָעֲלִיוֹנָה, בְּחִינַת שְׂמִחָה. וְאִי יִזְכֶּה לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה, שְׁזָהוּ עַקֵּר בְּחִינַת 'קִדְשַׁת הַבְּרִית'.

"כִּי אֶת הַבְּכֹר וְכוּ' יַבִּיר לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנַיִם"
(דברים כא, יז)

ה.

(ח"א ב, ב)

יוסף ששמר את הברית, נטל את ה'בכורה', שהוא בחינת עבודת התפלה, בחינות "פִּי שְׁנַיִם" (דברים כא, יז).

כִּי ה'תפלה' הוא "פִּי שְׁנַיִם" - שיש בהם: א) 'שבחו של מקום'. ב) ו'שאלת צרכיו'.

והוא בחינות (תהלים קמט, ו): "וְחָרַב פִּיפִיּוֹת בִּידָם", בחינות 'שתי פינות', בחינות 'פִּי שְׁנַיִם'. ונטל מראובן על-ידי "שחלל יצועי אביו" (בראשית מט, ד; דברי הימים א ה, א) - כִּי היא תלוי ב'שמירת הברית'.

ו.

(ח"א יט, ה)

'אלישע' היה יורש מ'אליהו' רוח הקדש, ועל-ידי-זה היה מקבל ממנו 'שלמות לשון-הקדש', בבחינת (מלכים ב, ט): "וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחַךְ אֵלַי".

"פִּי שְׁנַיִם", הינו 'לשון-הקדש' - כִּי "שְׁנַיִם מְקַרָּא וְאַחַד תְּרַגְּוִם" (ברכות ח), על-ידי-זה פתיב בה (שם ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֹבֵר עָלֵינוּ תְּמִיד" - "שְׁלֹא רָאֵתָה קָרִי עַל סְדִינֵנוּ" (ברכות י), כִּי עַל-יְדֵי 'שְׁלֹמוֹת לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ', נְצוּלִין מ'מְקַרָּה לִילָה" (דברים כג, יא), וְזוּכֵין ל'תְּקוּן-הַבְּרִית'.

ז.

(ח"א נח, ה)

כְּשֶׁמְכַנֵּיעַ כָּל הַצָּרִים הַרוֹדְפִים אַחַר חַלוּשֵׁי כַּח שְׁבִי שְׂרָאֵל, וּמְכַנֵּים אוֹתָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ - עַל-יְדֵי-זֶה

אָבֵל 'בֵּת אֵל נִכְר' (מלאכי ב, יא) - היא עֵצָם הִיגוֹן וְאַנְחָה, אִשָּׁה זוֹנָה, בְּחִינַת (קהלת ז, כו): "מֵר מַמּוֹת" וְכוּ', בְּחִינַת (משלי ב, יח): "כִּי שָׁחָה אֵל מָוֹת בֵּיתָהּ". וְאִין כַּח בֵּיד יִשְׂרָאֵל לְהַמְתִּיק תְּקוּף הִיגוֹן וְאַנְחָה שְׁלָהֶם.

וְעַל-כֵּן אָסוּר לְהִתְחַתֵּן עִמָּהֶם - כִּי אִין בְּנוֹ כַּח לְהַפְכֶם אֵל הַקֹּדֶשׁ, לְבְחִינַת שְׁמָחָה, אֲדַרְבָּא! יִתְגַּבֵּר בּוֹ בְּחִינַת הִיגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא תְּקוּף הַסְטֵרָא-אַחֲרָא, וְתַעֲקְרוּ מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

וְזֶה שְׁנֵאמַר ב'פֶּת־תֹּאֵר' (דברים כא, יג): "וּבְכַתָּה אֶת אֲבִיָּהּ וְאֶת אִמָּהּ יָרַח יָמִים". וְאָמְרוּ רַז"ל (ספרי שם): "כְּדֵי שֶׁתֵּהֵא בֵּת יִשְׂרָאֵל שְׁמָחָה, וְזוֹ עֵצָבָה".

כִּי 'בֵּת יִשְׂרָאֵל' - אֲחִיזָתָה בְּבְחִינַת שְׁמָחָה, בְּחִינַת (זכריה ב, ט): "שְׁמַחֵי וְגִילֵי בֵּת צִיּוֹן", כִּי הִיא מְשַׁרְשׁ נְשִׁמַּת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם עֵצָם הַשְׁמָחָה.

רַק מַחֲמַת שְׂאֵחַר כַּמָּה הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת מְשַׁתְּלָשֵׁל מִבְּחִינַת סְטֵרָא-דְּנוּקְבָא, אֲחִיזַת הִיגוֹן וְאַנְחָה - עַל-כֵּן צָרִיכִין קֹדֶשׁה יִתְרָה, כְּדֵי לְהַמְתִּיק הַדִּין הַנֶּאֱחָז שֵׁם, כְּדֵי שְׁלֹא יִתְאַחַז חֲסִי-וְשָׁלוֹם הִיגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא אֲחִיזַת הַסְטֵרָא-אַחֲרָא, שֶׁהוּא הַתְּגַבְּרוֹת הַתְּאוּהָ חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

אָבֵל 'בֵּת עִבּוּס' - היא בְּחִינַת עֵצָם הַקְּלָפָה, שְׁשִׁמָּה עַל שֵׁם הָעֵצָבוֹת וְהִלְלָה בִּידוּעַ, שֶׁהִיא בְּחִינַת יְגוֹן וְאַנְחָה, וְעַל-כֵּן אָסוּר לְהִתְחַתֵּן עִמָּהֶם.

נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבקים גם כן עם זה הרוח, באחדות גדול.

ועל-ידי-זה אם זוכה, יכול לקבל "פי שנים" - פי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא. אבל התלמידים שעדין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, פי אי-אפשר להם להתפרד עוד זה מזה (עין עוד בפנים).

ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל-כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו - אזי יכול לזכות ל"פי שנים" בעת ההסתלקות.

פי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא - אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. וההתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות. ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי.

וזוה בחינות הקבלת פני רבו, שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו - פי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת הסתלקות. ואם יזכה, יקבל אז הארה גדולה בבחינת "פי שנים", כנ"ל.

וכשמקבל 'פי שנים' - אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות - יותר מרבו. והכל על-ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", "ברוחך דיקא, כנ"ל.

זוכה לחדש חודשין דאורייתא בשבת על חד תרין, בבחינת "להם משנה" (שמות טז, כב), בחינת "משנה תורה", בחינת "חרב פיפיות" (תהלים קמט, ו).

ועל-ידי ה"חרב נקמת" (ויקרא כו, כה), זוכה ל"פי שנים" (דברים כא, יז), בחינת "להם משנה" (שמות טז, כב).

ת.

(ח"א סו, א)

אפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו "פי שנים" רבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו.

וזוה בחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" - "ברוחך דיקא. שעל-ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו "פי שנים" כמותו.

פי איתא (זהר נח נט:): "שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא-דאתי". בחינת: חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד וכו'.

ובשעת הסתלקות - יורד ונתגלה למטה הרוח והחיות דלעלא, ונתחבק ונתאחד יחד עם הרוח דלתתא באחדות גדול, ונתגלה הארה גדולה מאד.

ועל-כן הוא דבר גדול מאד וטובה גדולה - להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו.

ולתלמידים, מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - פי מחמת שהם תלויין בהצדיק ויונקים משרש אחד,

קה(ז): "היום אומר לו עשה כן, והיום אומר לו עשה כן עד וכו'".

שהכל על-ידי סברות שקר ותמורות, בחינת היכלי התמורות, שכל פחם הרע הוא על-ידי תמורות, שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע, בבחינת (ישעיה ה, ט): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור לחשך" וכו', שמשם כל הבלבולים וכל התאוות, וכל מיני מחלקת והסתות ופתויים וסברות של שקר וכו'.

"זולל וסבא" (דברים כא, ט)

יא.

(ח"א יז, ג)

התקון להכניע ולבטל הפסילות השכל' - הוא על-ידי בחינת מזבח' וכו', הינו בחינת אכילה, פי "שלקנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה.). ועל-כך על-ידי אכילה בכשרות' - נכנע הפסילות, ונתרומם השכל'.

אבל כשאוכל כ'זולל וסבא" (דברים כא, ט), שזה בחינת פגם המזבח' - אזי יונקים הקלפות, דהינו הפסילות, יותר מהראוי, ואזי מתגבר הפסילות על השכל'.

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

מצות השבת אבדה' -

יב.

(ח"א ה, בסוף)

עקר התגברות הגבורות, אינו אלא על-ידי חסדים. וצריך לאכללא שמאלא

ט.

(ח"ב טו)

הצדיקהאמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעל-ידי צדקה, נעשה הפה של הצדיק כנ"ל.

והצדיק הוא בחינת (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו", ו"בכור נוטל פיו שנים" (דברים כא, יז; בבא-בתרא פ"ח מ"ד; בכורות פ"ח מ"ט), הינו: שדבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות.

ומזה בא: שיש פה וניקה להצבועים לינק מהם, להפך דבריהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת "פי שנים".

שמחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש - מזה בא: שנמצאים צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן בקוץ, ומתפארים עצמן גם-כן, ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק האמת.

"פי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)

יג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ו, יב)

כל לשון המראה' ומרידה', בחינת: "סורר ומורה" (דברים כא, יח) - הוא על שם התמורות, שמשם הביאו הרבה לידי 'המרה' ממש רחמנא-לצלן, בבחינת (שבת

בִּמְיֻנָּא. וְאִי-עַל-פִּי-כֵן צְרִיךְ לְאֶקְדָּמָא אֶת הַיְרָאָה, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר עַל אַבְדָּתוֹ". (קדושין ב: - דרכו של איש לחזור אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו').

פְּרוּשׁ: כִּי 'אֶהְבֵּה' הוּא בְּחִינַת 'אִישׁ', וְ'יְרָאָה' הִיא בְּחִינַת 'אִשָּׁה'. וְעַל-כֵּן צְרִיךְ לְהַקְדִּים אֶת הַיְרָאָה, כִּי אִזּוּ תְבוּא אֵלָיו הַ'אֶהְבֵּה' מִמְּיֻלָּא, כִּי הַ'אֶהְבֵּה' הוֹלֶכֶת וּמַחְזֶרֶת אַחֵר הַיְרָאָה' תְּמִיד, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר אַחֵר אַבְדָּתוֹ" כַּנ"ל.

יג.

(ח"א ר"ו)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ דְּרַכּוּ לְקִרְוֹת הָאָדָם תַּכְּפָּה בְּשִׂרְוָאָה שְׂתוּעָה מִדְּרָךְ-הַשֶּׁכַּל וְכוּ'.

וּבְשַׁעֲדִין לֹא נָטָה הַרְבֵּה מִדְּרָךְ-הַיֵּשֶׁר - אִזּוּ אֶפְשָׁר לוֹ בְּקַל לָשׁוּב, מִחֲמַת שֶׁהוּא מְפִיר עֲדִין הַקּוֹל וְרָגִיל בּוֹ, כִּי זֶה סְמוּךְ הָיָה אֶצֶל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְעֲדִין לֹא שָׁכַח הַקּוֹל.

אָבֵל בְּשִׁפְכּוֹ נָטָה הַרְבֵּה מִהַדְּרָךְ - אִזּוּ כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְקָשָׁה לוֹ אִזּוּ לָשׁוּב.

כְּמִשְׁלַל הַרוּעָה שְׂתַעָּה אֶצְלוֹ שֶׁהַמַּהְדְּרָךְ. וּכְאִשְׁרָה לֹא תַעָּה הַרְבֵּה עֲדִין, אִזּוּ מְפִיר קוֹל הַרוּעָה, וּכְשֶׁהַרוּעָה קוֹרָא אוֹתוֹ, הוֹלֵךְ אַחֲרָיו תַּכְּפָּה.

אָבֵל בְּשִׂתְעָה הַרְבֵּה מִהַדְּרָךְ - כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַרוּעָה וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְגַם הַרוּעָה מֵיֵאֵשׁ עוֹד מְלַבֶּקְשׁוֹ, מִחֲמַת שֶׁזֶה זְמַן רַב שְׂתַעָּה מֵאֵתוֹ.

וְדַע: שְׂאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַמְקַלְקָלִים וְהַתּוּעִים, כְּשֶׁאָדָם תּוּעָה בָּהֶם חֲסִי-וְשָׁלוֹם הַרְבֵּה מְאֹד, אֶפְשָׁר לְפַעֲמִים שְׂתַעָּה מְאֹד וְיִלְךְ בְּאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים.

וְאִזִּי דִיקָא מְרַב תְּעוּתוֹ בָּהֶם - יִתְהַפֵּךְ וְיָשׁוּב עַד שְׂיִהְיֶה סְמוּךְ מְאֹד לְמַקְוֵמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק הַרְחַק מְעַט בֵּינוֹ לְבֵין מְקוֹמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וּבְקַל עַל-יַדֵּי נַפְשׁוֹ קָל יָשׁוּב עוֹד לְמַקְוֵמוֹ.

אָבֵל כְּשֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קוֹרָאוֹ וּמְזַמֵּן לוֹ הַנְּסִינָה, אִינוּ מְפִיר בְּקוֹל, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ לָשׁוּב לְמַקְוֵמוֹ.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שְׂבִין "עוֹל יָמִים" [נַעַר] (ישעיה סה, כ) לְ'זִקְנוֹ' - כִּי מִי שְׂעֵדִין בְּבַחֲרוּתוֹ וְעֲדִין לֹא הִזְקִין בְּחֲטָאֵיו, אֶפְשָׁר לוֹ יוֹתֵר לָשׁוּב מִהַזְּקוֹ, מִחֲמַת שְׂעֵדִין הוּא סְמוּךְ וְלֹא שָׁכַח אֶת הַקּוֹל הַקְּרִיאָה.

עַל-כֵּן צְרִיךְ הָאָדָם לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ: "שְׂיִמְהַר לְבַקְשׁוֹ לְהַחְזִירוֹ אֵלָיו, כִּלְזִמְן שְׁלֵא שָׁכַח עֲדִין לְגַמְרֵי קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת!"

וְזֶה מֵהַ שְׂבַקְשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל-יַד-הַשָּׁלוֹם (תהלים קיט, קעו): "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אַבְדָּה" - הֵינְנוּ: שְׂתַעֲיִתִי מִהַדְּרָךְ-הַיֵּשֶׁר, כְּשֶׁה אֹבֵד הַנּוֹטָה מִהַדְּרָךְ.

עַל-כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל מִלְּפָנֶיךָ: "בְּקַשׁ עֲבֹדָה, כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" - הֵינְנוּ: שְׂתַמְהַר לְבַקְשֵׁנִי תַכְּפָּה כִּלְזִמְן שְׂאִנִּי זֹכֵר עֲדִין הַקּוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, "כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" עֲדִין - כִּי בְּשִׁנְזִקְנוֹ בְּחֲטָאִים, קָשָׁה מְאֹד לְבַקְשׁוֹ, כִּי כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, וְאִינוּ מְפִיר בְּקוֹל הַקְּרִיאָה.

י.ד.

(ח"ב פח; שיחות הר"ן קפ)

צריך לזהר מאד: שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה, ויכולה להזיק לו מאד לנשמתו, ולאבד נפשו על-ידי-זה.

כי כל-זמן שצריכה להתגדל, יש לה 'ב'ח המושף' שמושכת יניקתה וחיותה. עד שמתבשלת כל צרכה. וכשאוכלה קדם גמר בשוליה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש לה 'ב'ח המושף', ויוכל לאבד נפשו.

ואם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, יוכל להנצל מזה - וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת-השם, יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין על-אין.

ואם הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, מועיל ומתר לאכלן.

ודע: שיש מלאך, ו'יודע' שמו, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אווזים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים 'תקיעה', ואחר-כך 'תרועה', ואחר-כך חוזרים ותוקעים 'תקיעה'.

וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על-ידי התאזות, בבחינת (תהלים קיב, י): 'ת'אות ר'שעים ת'אבד', ראשי-תבות: תר"ת - ת'קיעה תר'ועה ת'קיעה.

ואפלו מי שהוא צדיק - אובד גם-כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז, טו): "יש צדיק אבד בצדקו".

ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פג, יח): "יחפרו ויאבדו" - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (שם ג, ו): "עת לאבד".

ואז הצדיק עושה תשובה על אותו החטא שעל-ידו באין אבדות. ובודאי אין להצדיק אותו החטא ממש, רק איזה פגם דק מן הדק מאותו החטא. ואזי כשעושה תשובה שלמה על אותו הפגם הדק, אזי אחר-כך חוזר ומוצא אבדות נוראות. וכשמוצא נעשה שמחה ורעש גדול.

גם אמר אז: שקשה מאד מאד להיות 'מקבל'. וכפי הנראה הוא: ש'מקבל', מזיק ופוגם בענין האבדות, שעל-ידי-זה באין אבדות. - כך נראה לי מדבריו, והדברים סתומים ונפלאים ונוראים מאד.

ואמר: שכל הנ"ל, דחינו ענין 'פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית (פתורה ח"ב פז הקודמת), וענין הפרות שלא נתבשלו, וענין זה של המלאך וכו' - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (עין ב'לקוטי-הלכות', ברכת-הפרות ה).

טו.

(ספר-המדות, מצות 'השבת אבדה')

מי שפחזיר 'אבדה' לבעלים, בכח הזה מגיר גרים (אבדה ח"ב א).

"עד דרש אחיך אתו והשבתו לו" (דברים כב, ב)

"פי יקרא מן צפור לפניך בדרך, בנל עץ, או על הארץ, אפרחים או ביצים, והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך"

(דברים כב, וז)

- מצות 'שלוח הקן' -

טז.

(ח"א קפח)

דע: שצריך לנסע להצדיק לחזר על אבדתו. פי "קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדיו ומראיו לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיוצא לאויר העולם מייד נשפח מאתו", כמו שאמרו רז"ל (נדה ל:).

וה'שכחה' היא בחינת 'אבדה', כמו שקראו רז"ל ה'שוכח', 'אובד': "מהיר לשמע ומהיר לאבד" (אבות פ"ה מי"ב).

וצריך לחזר ולבקש אבדתו אצל הצדיק. פי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם.

על-כן צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו. - אך הצדיק אינו משיב לו האבדה, עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב, ב): "עד דרש אחיך והשבתו לו" - "עד שתדרש את אחיך אם אינו רמאי" (בבא מציעא כז:).

יז.

(הוספות לחי"מוהר"ן ח"א טז; הקדמת ספר 'ציון המצינת' לר' שמואל הורביץ זצ"ל)

רבנו ז"ל אמר לענין גדלת הדבר להיות אצלו על ראש השנה: "שהקבוצ אצלו כלי-כף גדול, שאפלו מהיכל 'קר-צפור' שבגן-עדן (הינו היכל המשיח, פדאיתא בזהר שמות ח.), ירד להתפלל עם הקבוצ שלו בראש השנה" [אפילו פון היכל 'קר-צפור' וועל אידך אראפגייך דאנוענען מיטן קבוצ].

יח.

(לקוטי-הלכות, ביצים ג, ב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

וזה בחינת 'שלוח הקן', בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך".

פי איתא (זהר ויצא קנח. יתרו צג): "שזה מרמז שאסור לכנס בהכמות וחקירות הרחוקים משכלו לפי בחינתו. פי 'שלח תשלח את האם' - זה בחינת 'שלש ראשונות' שאסור לחקר בהם. ואת הבנים תקח לך' - זה בחינת 'ששה קצוות', 'מקצה השמים ועד קצה השמים' (דברים ד, לב), ששם מתר לעין בשכלו" וכו'.

הינו: פי אי אפשר להשיג השגתו פי-אם על-ידי 'צמצומים' דיקא. וה'צמצום' הוא בחינת "שלח תשלח את האם" - ששולחין ומרחיקין ומצמצמין ה'שכל'

מאצלו. ואז דיקא יכולין לקח את האפרוחים, או הביצים שהאם רובצת עליהן.

כי כל־זמן שה'אם' שהיא בבחינת "אם לבינה" (משלי ב, ג; תקוני־זהר ב.) - "אמא דמסככא על בנין" (שם ב:), "רובצת על האפרוחים או על הביצים" - שהם בחינת ה'צמצומים של השכל, בחינת "שיעורא דאתון דאורייתא" (שם קכב.), כי "אפרוחים וביצים, הם בחינת מארי משנה ומארי מקרא", כמו שכתוב בתקונים (שם א:).

וכל־זמן שה'אם' שהיא 'מקור השכל', רובצת על ה'צמצומים' - אזי הכל אחד, ואז אי־אפשר לקבל ולהשיג את השכל. ועל־כן מכרחין לשלח את ה'אם', שהוא בחינת 'צמצום השכל'.

ואז: "ואת הבנים תקח לך" - כי אז דיקא יכולין לקח ולקבל ולהשיג את השגתו יתברך על־ידי 'צמצומי השכל', שהם בחינת ה'בנים', שהם בחינת "שעורין דאתון דאורייתא", בחינת 'חכמה־תתאה', שהיא בחינת 'ביצים'.

יט.

(לקוטי־הלכות, ביצים ה, ד־הזו)

יש 'נפשות חלושות' שהם בבחינת 'ביצים', שעליהם נאמר (דברים כב, ו): "והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים" - פמוכן בתקונים (א:): "שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים" - שעליהם כל 'מלחמת עמלק, תקוף הסטרא־אחרא, בבחינת (דברים כה, יח): "ויזנב בך כל הנהשלים אחריה ואתה עיף ויגע" וכו'. שזהו 'סוד שלוח־הקן' - שעקר אריכות הגלות בשבילם, כדי לתקן אותם.

כי הקדוש־ברוך־הוא "חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח" (שמואל־ב יד, יד), שזהו בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם" - שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים (שם): "שלח תשלח" - "תרין תרוכין" [שני גרושים] - כי עקר הגלות בשבילם, כנ"ל.

וזהו בחינת מה שכתוב (זהר שמות ז.ז): "שמשיח יושב בהיכל קן־צפור". כי עקר אריכות הגלות הוא בשביל זה - שאינו רוצה לבוא, עד שיתקן כל ה'נפשות החלושות' הנ"ל שהם בבחינת "אפרוחים או ביצים", שזהו בחינת "קן צפור".

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רבה יא, י): "שמשה רבנו בקש שיחיה צפור, רק שיחיה עוד". והוא פליאה גדולה!?

אך מרמז על ענין הנ"ל - כי הצדיקי־אמת בחינת 'משה', מתיגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט 'משה רבנו' שפסד נפשו על־זה ביותר.

ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת 'אדם'. ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינה הזאת, ומורידים עצמם אליהם, ומולידים אותם בבחינת 'בהמות וחיות טהורות'. ולפעמים גם זה אינם יכולים, מחמת עצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיורידו עצמם אליהם יותר, ויולידו אותם בבחינת 'ביצים ואפרוחים'.

כי מכל אלו הנפשות נעשית מרכבה אל הקדשה, ובהמרכבה יש: 'אדם', ו'חיה', ו'בהמה', ו'עוף', בחינת: 'אדם', 'אריה', 'שור', 'נשר'. וכפי מה שזוכים הנפשות - כן

נַעֲשִׂין מִרְכָּבָה. או בבחינת 'אדם' שהוא למעלה מהכל, או בשארי בחינות הנ"ל.

על-כן בקש משה: "שיחיה בבחינת 'צפור'!" - כי הבין: שהסתלקותו הוא בשביל הנפשות שאינן יכול עדין לתקנם, ובשביל-זה לא נכנס לארץ-ישראל כמובא. **על-כן בקש:** "שיחיה עוף וצפור על-כל-פנים!" - שהוא להוריד את-עצמו כל-כף, עד שיתקן הנפשות הרחוקות בבחינת 'עוף וצפור'.

והשיב לו השם-יתברך (דברים ג, כז): **"רב לך וכו' - כי כל-זה אי-אפשר לתקן, עד שיבוא משיח, שהוא משה'** בעצמו, במהרה בימינו אמן.

נ.

(לקוטי-הלכות, בשור-בבלב ד, ב)

וזה בחינת מצות 'שלוח הקן'. כי מבאר בתקונים (תקוני-זהר א:): **"שקן צפור מרמז על נשמתין דאתתרכו מאתריהו"** [הנשמות שגרשו ממקומן] - הינו: הנשמות הרחוקים מהשם-יתברך על-ידי מעשיהם שאינם טובים.

ועל-זה מרמז הפסוק (דברים כב, ו): **"כי יקרא קן צפור לפניך בדרך"** וכו'. שמי שרוצה לקח ולקרוב אלו הנפשות הנפולות לזכות להם, לקרבם להשם-יתברך - שאי-אפשר לו לקרבם, בי-אם על-ידי שישתדל תחלה לשלח ולסלק מהם את חכמתם ודעתם שיש להם מכבר, שיסלקו דעתם מעצמם כאלו אין להם שום שכל כלל.

כמו שכתב רבנו ז"ל (ח"א קכג) על פסוק (דברים לב, ו): **"עם נבל ולא חכם,"** **"עמא דקבילו אורייתא ולא חבימו"** (תרגום

אונקלוס): **"שאי-אפשר להתקרב לצדיקי-אמת ואל התורה, בי-אם כשמשליכין מעצמן כל החכמות שמכבר, כאלו אין לו שום שכל כלל"**.

ואפלו כשנכנס בעבודת-השם - צריך לסלק מדעתו כל החכמות והבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו כנ"ל, שכל-זה נמשך מהחכמות של הבל שהרגל בהם מנעוריו, שנקבעו בו כאלו קבלם מהר סיני.

ובאמת אלו הסברות והחכמות שלו המבלבלים אותו, נמשכין רק מ"עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), **מ'זהמת-הנחש' שהטיל בחנה שהיתה "אם כל חי" (שם ג, כ).**

ומשם נמשך: שכל אדם כשנולד ממעי אמו, יש בו אחיזת הזהמא הזאת, בבחינת (תהלים נא, ז): **"ובחטא יחמתני אמי,"** ומשם נמשכין כל אלו הבלבולים והסברות של שטות המבלבלין ומונעין את האדם מדרך החיים.

וזה בחינת (דברים כב, ז): **"שלח תשלח את האם, ואת הבנים תקח לך" - שאי-אפשר לקרב הנפשות שהם בחינת "אפרוחים או ביצים" (שם פסוק ו), "דלית גדפין דילהון שלמין"** (תקוני-זהר א: [שאין הפנפים שלהם שלמים] - דהינו: הנפשות שאין להם עדין שלמות, ואין להם פנפים לפרח בעבודתו יתברך ולהתקרב אליו יתברך.

"והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים". "האם" - זה בחינת (משלי ב, ג; שם ב): **"אם לפינה תקרא,"** בחינת השכל של כל אחד ואחד. כי עקר חיות וגדול של כל אחד ואחד הוא משכלו, שהוא מחיה ומנהיג ומקים אותו בבחינת (קהלת ז,

"פי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

(יב): "החכמה תחיה", ועל-כן נקרא השכל:
"אם הבנים" (תהלים קיג, ט).

נא.

(ח"א רסו)

העוסקין בבנין מזיק להם, כמו שאמרו רז"ל (יבמות סג. סוטה יא.): "כל העוסק בבנין מתמסכן". פי צריך לבנות הבית בחכמה ושכל, ואזי אין מזיק לו הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב (משלי כד, גיד): "בחכמה יבנה בית, ובתבונה יתכונן. ובדעת חדרים ימלאו".

וזהו: "והאם רובצת על האפרוחים" וכו' - ש"אם הבנים", שהיא "אם לבינה", שהוא השכל של כל אחד ואחד שנולד עמו ממעי אמו, "רובץ על האפרוחים" וכו'. פי השכל שיש בכל אדם ממעי אמו רובץ על נפשו לחיותו ולגדלו, אבל מחמת 'חטא אדם-הראשון' נאחז 'זהמת-הנחש' בזה השכל כנ"ל, ומשם באין כל הסברות והחכמות של שטות והבל המבלבלין את האדם.

אבל פשוטה בלא שכל, אזי מזיק לו. ועל-כן "מתמסכן" - פי זה ענשו על שפגם בחכמה. פי הנה ראוי לו לבנות הבית בחכמה. ועל-כן ענשו "שמתמסכן" - שזה בחינות פגם החכמה, בחינות: "חכמת המסכן בזויה" (קהלת ט, טז).

ועל-זה הזהירה התורה: שמי שרוצה לקחם ולזכות בהם, דהינו לקרבם להשם-יתברך, שישלח את האם תחלה, בחינת: "שלח תשלח את האם" - שיראה לשלח ולסלק ולהעביר מהם את כל החכמות והסברות שיש להם מכבר, שהם בחינת 'אם' כנ"ל.

ועל-כן עלידי ה'ספה', שהיא בחינת 'שכל' וכו', יכול לבנות בית וכו'.

ואחר-כך: "ואת הבנים תקח לך" - שאחר-כך יוכל לקרבם שיהיו נקראים 'בנים', פי "כל המלמד בן חברו תורה, כאלו ילדו" (סנהדרין יט:), פי בודאי נחשב כאלו ילדם ממש - פי הוא מסלק מהם השכל שמכבר, שמשם היה חיותם מתחלה ממעי אדם, וממשיך בהם שכל חדש וחיות חדש כאלו נולדו היום ממש.

נב.

(ספר-המדות, עניני 'בית-חדש' ו'בנין-הבית')

[א] לפעמים בנין הבית גורם לאשה שלא תלד, כשהעצים שבבנין אינם מנחים בסדר הנתן להם מששת ימי בראשית, ואז הבית נקרא הרוס אפלו בבנינו, וההרוס הזה בא ומזיק לאשה ואינה מולדת (בנים ח"ב ט; בית ח"ב ב).

ועל-כן עתה דיקא נקראים "בנים", בחינת (תהלים ב, ז): "בני אתה אני היום ילדתיך" - פי זה עקר ההתקרבות, מה שמסלק שכלו שמכבר, ונחשב לו כאלו נולד היום, ואז נקראים בנים, בחינת: "בני אתה אני היום ילדתיך".

[ב] צריך להזהר בבניני הבית, שלא יהיה בבנינו 'עץ' מאילני העושים פרות (בית ח"ב ד).

[ג] מי שרוצה להפנס לבית לדור בתוכו, יאמר התורה בלה, ואחר-כך יפנס לדור בתוכו (בית יג).

עין עוד ב'לקוטי-הלכות', הלכות 'שלוח הקר'

[שיח-שרפי-קדש ח"ד סג: נזקרו לקיים את מה שאמר רבנו בספר-המדות אות 'בית': "ששנכנסים לבית קדש, יאמרו את כל התורה". והיו מקימים זאת באופן כזה: שהיה בעל-הבית מזמין לביתו החדש מנגן אנשים, ונתן לכל אחד לומר חצי חמש, ובמשך כחצי שעה גמרו את כל התורה. ואחר-כך עשו איזה סעודה קטנה, ודברו ביניהם בעבודת השם-יתברך, ושרו ורקדו].

[ד] העצים שבבנין - זכה אדם, הם בבחינת "שרפים עמדים" (ישעיה ו, ב), ועומד הבנין זמן רב. לא זכה, השרפים נשרפים, וזהו השרפות דשכיחי (בית ח"ב ה).

[ה] סגלה פשנכנס לבית-חדש לגור, יכניס לשם 'חרב' או 'ספין' או שאר כלי זין. וסימן לדבר: "בחקמה יבנה בית" (משלי כד, ג); "כלי חמס מ'כרתיהם" (בראשית מט, ה); "חרבותיהם מגורותיהם" (בראשית-רבה צט, ו) (בית ח"ב ח; סגלה ח"ב י).

"ושם לה עלילת דברים, והוצא עליה שם רע"
(דברים כב, יד)

נג.

(ספר-המדות, עניני מוציא שם רע')

[א] מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית (לשון-הרע טו).

[ב] מי שאוהב את הצדיק, צריך לשמור את הצדיק, שלא יצא עליו שם רע (צדיק טט).

"כי יהיה נער' [נערה קרי] בתולה מארשה לאיש"
(דברים כב, כג)

נד.

(ח"א לב)

"אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז). והוא בחינת רקודין של התנה'.

כי (זהר בא לח:): "כל-זמן שלא נתונה ל'זווג', היא אתקריאת 'נער' (דברים כב, כג), בלא ה'" - "גימטריא: ש"ך דינים" (פרי-עץ-חיים, שער עמידה פ"א).

"וכד אתתקנת ל'זווג', אתקריאת 'נערה' בה"א" (זהר שם) - "שנמתקין הדינין על-ידי ה' אלפין של אהי"ה שבפינה" (פרי-עץ-חיים שם).

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות "נער", בבחינות 'ש"ך דינים', וצריך להמתיקה ולתקנה.

וזוה נעשה על-ידי 'רקודין' - כי "הרגלין הם בבחינות נצח והוד" (תקוני-זהר יז. פתח-אליהו). והם נתנשאים על-ידי ה'לב', הינו: על-ידי 'שמחת הלב' - פנראה בחוש: שעל-ידי 'שמחת הלב' מרקדין, פמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א): "וישא יעקב את רגליו", ופרש רש"י: "לבו נשא את רגליו" (בראשית-רבה ע, ח). ו'לב' הוא 'פינה', פמו שכתוב (תקוני-זהר שם): "פינה לבא, ובה הלב מבין".

על-כך צריך לכונן ב'רקודים': להמשיך האלפין שבלב, על-ידי ה'רגלין' - לה'פלה', שהיא בחינת חמש פעמים 'דין', גימטריא ש"ך, גימטריא "נער".

ועל-ידי 'אור הלב' שנמשך לה, נעשית 'נער'ה' בה"א, ונעשית ה' פעמים 'אדנ'".

וזוה בחינת: "אדני שפתי תפתח" - שעל-ידי ה'שפתיים', שהם נצח והוד' - נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת 'זווג', ונעשית בחינת 'אדנ'י', שהיא 'נער'ה', שהיא ראויה ל'זווג'.

וְזֶה דְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט):
 "כְּשֶׁנֶּשְׂא יַעֲקֹב אֶת לֵאָה, בְּשָׁעָה שְׁהִיו
 מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין 'הִיא לֵיא', לְרִמְזו
 לַיַּעֲקֹב: 'הָא לֵאָה'."

הֵינּוּ: פִּי "לֵאָה, הִיא עַל־מֵאֲדָאתְכֶסְיָא"
 (זֶהר וַיֵּצֵא קִנְד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים קיט, א): "בְּלִבִּי צִפְנֹתִי
 אִמְרֹתֶיךָ". וּמִשָּׁם, הַפּוֹתוֹק שֶׁל הַדִּינִים,
 כְּשֶׁמִּשְׁיָכִין ה"א מִה'לֵב'.

וְזֶה: "הָא לֵאָה" - שְׁצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ
 מ'לֵאָה', ה'אֶלְפִי"ן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק
 וּלְתַקֵּן אֶת ה'פִּלְה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהַפִּלְה
 שְׁמָה לֵאָה" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲצֻמָּה,
 נִמְתַּקֶּת.

"וְלֹא אָבָה ה' אֶלְקִיךָ לְשָׁמַע אֶל בְּלַעַם" (דְּבָרִים כג, ו)

כה.

(ח"א י, ד-בסוף)

"גְּאוֹת, מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ" (עַל־פִּי
 יִשְׁעִיָּה יב, ה), שֶׁהִיא מִדָּה מְגַנָּה,
 וְצָרִיךְ לְבָרַח מִמֶּנָּה.

אָבֵל יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂרוּדָפִים אַחַר כְּבוֹד,
 וְרוֹצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם,
 וְאוֹמְרִים: שֵׁישׁ לֹאֵל יָדָם לַעֲשׂוֹת פְּדִיזוֹת
 וּלְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹת. - וּבְזֶה הֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם
 'אֲבִימֶלֶךְ'. 'אֲבִי', לְשׁוֹן רְצוֹן, כְּמוֹ (דְּבָרִים כג,
 ו): "וְלֹא אָבָה ה' אֶלְקִיךָ" וְכו'.

כִּי "הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוֶּה לְתַפְלֹתָן
 שֶׁל צְדִיקִים" (יְבֻמוֹת סד, חֲלִין ס:), וְצָרִיךְ
 לִיכָף אֲצַלֵּם שִׁיתְּפַלְלוּ עִלּוּ.

אָבֵל 'בְּעַל־גְּאוֹה' - אֵין הוֹלְכִים אֶל
 צְדִיקִים לְבַקֵּשׁם שִׁיתְּפַלְלוּ עִלּוּם,

וְגַם אֵין מְנִיחִים שְׂאָר בְּנֵי־אָדָם שִׁילְכוּ אֲצַל
 צְדִיקִים שִׁיתְּפַלְלוּ עִלּוּם, כִּי אָמְרוּ: "שָׁגַם
 הֵם צְדִיקִים וַיְכֻלִּים לְהַתְּפַלֵּל, וְאֵין צְדִיק
 בְּאָרֶץ יוֹתֵר מֵהֵם!"

וְהֵינּוּ: 'אֲבִי־מֶלֶךְ' - כִּי הוּא 'רוֹצֵה־לְמַלְךְ'
 וְאוֹמֵר: "אָנָּה אֲמַלְךְ".

"כִּי יְהִיָּה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יְהִיָּה
 טְהוֹר מִקְרָה לְיִלְהָ" (דְּבָרִים כג, יא)

כו.

(ח"א יד, ג-בסוף)

לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זֶה בְּחִינַת
 (בְּבֵא־מִצְיָעָא פה. עַל יְרֻמָּה טו, יט): "אִם
 תּוֹצִיא 'יָק"ר' מְזוּלָל - אֵלּוּ שְׂמֻקְרָבִין בְּנֵי־
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ" - הוּא תְּקוּן
 'קָר"י' - אֲתוֹן דְּדִין כְּאֲתוֹן דְּדִין [יָקָר קָר"י].

כז.

(ח"א יט, ה)

וְזֶה בְּחִינַת "מִקְרָה לְיִלְהָ" (דְּבָרִים כג, יא).
 שֶׁה'רוּח־סְעָרָה', הֵינּוּ ה'רוּח־שְׁטוֹת',
 הֵינּוּ ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן' - עוֹלָה עַל־יְדֵי
 'תְּרַגּוּם', עַל־יְדֵי 'תְּרַדְמָה', עַל־יְדֵי 'שְׁנָה' -
 וַיִּנָּק מ'לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ', מ'רוּח־הַקְּדוֹשׁ',
 מ'בְּרִית־קְדוֹשׁ'.

כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 מְקַרֵּר חֲמִימוֹתוֹ ב'דְּבוּר שֶׁל לְשׁוֹן־
 הַקְּדוֹשׁ', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד) "חֵם לִבִּי בְּקִרְבִּי
 וְכו', דְּבִרְתִּי בְּלְשׁוֹנִי".

אָבֵל מִי שֵׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 אֲזִי ה'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ
 ב'מִקְרָה לְיִלְהָ' בְּשָׁנָה.

וְאֵלֵי־שָׁעִי הָיָה יוֹרֵשׁ מֵאֲלֵיהֶוּי רְדוּח־
הַקִּדְשׁ, וְעַל־יַד־יָזָה הָיָה מְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ. כִּי "שָׁנִים
מִקְרָא וְאֶחָד תִּרְגְּמוּם" (בְּרֻכּוֹת ח), עַל־יַד־יָזָה
כְּתִיב בַּיה (מְלָכִים ב ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֶבֶר
עָלִינוּ תַמִּיד", "שֶׁלֹּא רָאִתָּה קָרִי עַל סְדִינּוּ"
(בְּרֻכּוֹת י) - כִּי עַל־יַדֵּי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקִּדְשׁ,
נִצְוֹלִין מִ"מִקְרָא לִילָה", וְזוֹכִין לְתַקּוּן־
הַבְּרִית'.

כת.

(ח"א פג)

בְּהָאֱלֹהֵי־בֵית' יֵשׁ שֵׁשׁ פְּאִי"ן. דְּהֵינּוּ:
אֶל"ף - אִי־אֶפְשָׁר לְקַרְוֹת
בְּלֹא פ'. גַּם 'פ"ף' ד', פ', ה', וְקו"ף' - אִי־
אֶפְשָׁר לְקַרְא אוֹתָן בְּלֹא פ'. וְשֵׁשׁ פְּעָמִים
פ', גִּימַטְרִיאַת"פ, כְּמִנְיֵן לִילֵי־ת'.

וְהֵנָּה חֲסִי־וְשָׁלוֹם בְּשָׂאֲרַע לְאָדָם "מִקְרָא
בְּלֵתֵי טְהוֹר" (שְׁמוֹאֲלֵא ב, כו) - הוּא
עַל־יַדֵּי הַקְּלֵפָה הַנִּל. וְהִיא יוֹנְקַת מִן
הָאֱלֹהֵי־בֵית' כְּמִנְיֵן שְׁמָה [ת"פ 480], הֵינּוּ: מִן
הַפְּאִי"ן הַנִּל, וְנִעְשָׂה מִן פ"א א"ף.

לְפִיכָךְ אָמְרוּ רַז"ל (סוֹטָה יז.): "אִישׁ וְאִשָּׁה,
זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם". "לֹא
זָכוּ", הֵינּוּ שֶׁהוּא "בְּלֵתֵי טְהוֹר" - "אִשׁ
אוֹכְלָתוֹ". כִּי הָאוֹתִיּוֹת עֲצָמָן שֶׁל הַפְּאִי"ן
(א, ב, ד, פ, ה, ק, חַנּוּל), גִּימַטְרִיאַת "א"ש', וְנוֹקְמִין
בו.

וּכְשֵׁנוֹתָן צְדָקָה בְּסִתֵּר - פּוֹדָה הַנִּיּוֹצוֹת
הַקְּדוֹשׁוֹת מִן הַקְּלֵפָה, וְנִעְשָׂה
מִן הָא"ף פ"א.

וְזָהוּ (מִשְׁלֵי כא, יד): "מִתֵּן בְּסִתֵּר יִכְפֶּה אָף" -
מְלִשׁוֹן (תַּמִּיד פ"ה מ"ה; שְׁבַת מ.ב.): "כּוֹפֶה
עָלָיו כְּלִי" (לְשׁוֹן 'הַפִּיכָה'). וְזָה: "יִכְפֶּה אָף" -
שְׂכוֹפָה וְהוֹפֵךְ הָא"ף, וְנִעְשָׂה פ"א'.

נט.

(ח"א רה; ח"ב צב)

תַּקּוּן לְ"מִקְרָא לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא
לְצַלְךָ: לֹא־מֹר 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים'
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם "מִקְרָא
בְּלֵתֵי טְהוֹר" (שְׁמוֹאֲלֵא ב, כו).

כִּי יֵשׁ כַּח בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים, לְהוֹצִיא הַטְּפָה
מִהַקְּלֵפָה שֶׁלְקַחָה אוֹתָהּ, כִּי 'תְּהֵלִים'
בְּגִימַטְרִיאַת לִילֵי־ת', עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל
שְׁמָה, שֶׁהִיא הַמְּמֹנָה עַל זֶה.

וְצָרִיךְ לְכוּן בְּשַׁעַת אַמִּירַת תְּהֵלִים:
שֶׁתְּהֵלִים' בְּגִימַטְרִיאַת 'תפ"ה' -
שֶׁהוּא מְכוּן בְּמִסְפַּר הַשָּׁנִי שְׁמוֹת: "אֵל
אֱלֹקִים" בְּמִלּוּאוֹ, כָּזָה: אֶלְף לָמֶד, אֶלְף
לָמֶד הִי יוֹד מ'ם - שֶׁעַל־יַדֵּי הַשָּׁנִי שְׁמוֹת
אֵלוֹ, יוֹצֵאָה הַטְּפָה מִהַקְּלֵפָה.

כִּי 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים', הֵם כְּפִיטֵל
"עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהֵלִים" (פְּסָחִים קיז. זֶהר אָמֹר קא. פְּנָחַס רכג: תַּקּוּנֵי
זֶהר כז:), שֶׁהֵם: 'בְּרַכָּה', 'אֲשֶׁרִי', 'מִשְׁכִּיל' וְכוּ'.
כִּי יֵשׁ לָהֶם כַּח לְבִטֵּל כַּח הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם
הַנִּל, כִּי הֵם הַפֶּךְ הַקְּלֵפָה וְהַפְּגָם הַנִּל (עֵינ
בְּפָנִים, הָעֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' בְּפִרְטִיּוֹת).

אַחֲר־כֵּךְ גָּלָה הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים
בְּפִרְטִיּוֹת, שֶׁצָּרִיךְ לְאָמְרָם
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְאֵלּוֹ הֵן: טז. לב. מא. מב. נט.
עז. צ. קה. קלז. קנ.

וְאָמַר: שֶׁאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, הֵם
תַּקּוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְמִקְרָא חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, וְכִי שִׁזְזָה לְאָמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין
צָרִיךְ לְפָחַד עוֹד כְּלָל מִפְּגָם הַנּוֹרָא שֶׁל
הַמִּקְרָא חֲסִי־וְשָׁלוֹם - כִּי בּוֹדָאֵי נִתְתַּקֵּן עַל־
יַד־יָזָה. וּבְזָכוֹת תַּקּוּן חֲטָא זֶה, יָבוֹא מְשִׁיחַ
צְדָקָנוּ לְקַבֵּץ נְפּוֹצוֹתֵינוּ.

ל.

(ח"ב ה, ג'ו"ז ט"י י"א י"ב)

עַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה' שֶׁל ה'מְנַהֵיגֵי-הַדּוֹר'
שֶׁמִּתְנַאֲמִים עַל הַדּוֹר בְּחֵנֶם -
מִגְבִּירִים 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּף' בְּעוֹלָם, בְּחִינַת 'חֹתֶם'
דְּסִטְרָא-אַחֲרָא. וְעַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה'
דְּקַדְשָׁה - מִתְנַבְּרִים עַל 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּף'.

וְלִהְנַצֵּל מִזֶּה - הוּא עַל-יְדֵי ה'מְגַנֵּי'
שֶׁבַדְדוֹר' שֶׁמְגַנֵּים עֲלֵינוּ וּמְצִילִין
אוֹתָנוּ, כִּי הֵם מְכַנְּיָעִין ה'חֹתֶם דְּסִטְרָא-
אַחֲרָא' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַנְּאֻוָּה.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'תְּפִלִּין',
'מַחִין', בְּחִינַת 'חֹתֶם'
דְּקַדְשָׁה' וְכוּ'. כִּי עֵקֶר 'תְּקוּן הַמַּחִין', עַל-יְדֵי
שְׁבִירַת 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּף' וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן נִקְרָאוּ ה'תְּפִלִּין': "יִקְר" (אֲסִתֵּר ח,
טז; מְגִלָּה טז) - כִּי ה'תְּפִלִּין' נַעֲשִׂין
עַל-יְדֵי תְּקוּן 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּף' (יִקְר' אוֹתִיּוֹת קר").

וְעַל-יְדֵי שֶׁמִּשְׁבְּרִין ה'הַרְהוּרֵי נְאֻוָּף' וְזוֹכִין
ל'תְּקוּן-הַמַּחִין' - זוֹכִין ל'"חֹלֹם"
עַל-יְדֵי מַלְאָךְ" (בְּרֻכּוֹת נה:), וְאֵז נִקְרָא אָדָם'.

וְכֵן לְהַפְדּוּ: כְּשֶׁאֵין הַמַּחִין זָכִים - אֵז
"הַחֹלֹם עַל-יְדֵי שֵׁד" (שם)
חֲסִיּוֹשָׁלוֹם, וְאֵז נִדְמָה בְּבִהְמָה.

גַּם יֵשׁ לְהַמְאֲכִלִים חֶלֶק בְּחֹלֹם, עַל-כֵּן
לְפַעְמִים נִפְגַּם ה'חֹלֹם' בְּבִחִינַת "חֹלֹם"
עַל-יְדֵי שֵׁד" חֲסִיּוֹשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי הַמְאֲכִלִים
שְׁאוּכָלִים. וַיְכּוּלִים לְבּוֹא עַל-יְדֵי-זֶה
ל'טְמֵאת קָרִי' חֲסִיּוֹשָׁלוֹם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'שְׁמֻחָה', לְהַתְּחַזֵּק
לְהִיּוֹת בְּשְׁמֻחָה תָּמִיד. כִּי
עַל-יְדֵי 'שְׁמֻחָה', נוֹתְנִין חֲזוּק לְהַמְלָאכִים
הַמְקַבְּלִים אֶת שְׁפַע הַמְאֲכִלִים, וּמְכַנְּיָעִין אֶת

הַשָּׂדִים שֶׁלֹּא יִינָקוּ מִהַשְּׁפַע יוֹתֵר מִהָרְאוּי
לָהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִצְוִלִין מ'טְמֵאת הַמְקַרְה'
חֲסִיּוֹשָׁלוֹם, שֶׁהִיא בָּאָה לְפַעְמִים עַל-יְדֵי
הַמְאֲכִלִים כְּשֶׁאֵין חֲזוּק בְּהַמְלָאכִים. כִּי עֵקֶר
'חֲזוּק הַמְלָאָךְ', הוּא עַל-יְדֵי 'שְׁמֻחָה'.

וְלְפַעְמִים בָּא 'טְמֵאת הַמְקַרְה' חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי רַבָּנִים וְדִינִים
שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים שְׁמַעוֹתֵין אֶת הַמְשָׁפֵט.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'קִשּׁוֹר הַמְרַבְּבָה'.
וְהוּא מַה שְׁנִתְיַסַּד
מִהַקְדָּמוֹנִים, לוֹמֵר קֹדֶם הַשָּׁנָה: "בְּשֵׁם ה'
וְכוּ' מִימֵינִי מִיכָאֵל וְכוּ'", שֶׁהוּא 'קִשּׁוֹר
הַמְרַבְּבָה'.

וְהוּא סְגֻלָּה: לְהַנְצִיל עַל-יְדֵי-זֶה מִטְמָאָה
הַנִּלְשָׁבָא עַל-יְדֵי עוֹוֹת
הַמְשָׁפֵט שֶׁל הַדִּינִים שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים.

לא.

(ח"ב ח, ג)

'עַמְלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָנָם 'תְּאֻוֹת-
נְאֻוָּף', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךְ", בְּחִינַת (דְּבָרִים כג, יא):
"מְקַרְה לִילָה" חֲסִיּוֹשָׁלוֹם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל ה'בַּעַל-
בַּח' שֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּבִחִינַת דִּין
- שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאֵין מִפְּנֵינוּ מִימֵי הַדַּעַת
שְׁבָלַע מִן הַקַּדְשָׁה.

לב.

(ח"ב ח, בסוף)

עֵקֶר קִדְשַׁת "מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-
יְדֵי שְׁמִירָה מ'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּף', מְבַחֵינַת
"מְקַרְה-לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסִיּוֹשָׁלוֹם, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב שֵׁם בְּפֻרְשָׁה. (עֵינן כָּל הַקְּטַע, לְהַלֵּךְ בְּפִסּוּק:
"וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ". דְּבָרִים כג, טו).

לג.

(ח"ב קיז)

מָה שְׂמִיבְלִיבֵל אֶת הָאָדָם בְּשִׁנְכֵנְס לְקִדְשָׁה גְבוּהָה, כְּגוֹן בְּשִׁמְתִּיקָרְב לְצִדִּיק־הָאֵמֶת וְכִיּוֹצֵא, אֲזִי דִיקָא יְקָרָה לֹו "מְקָרָה בְּלִתי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו) חֲסִי־וְשָׁלוֹם. בְּאֵמֶת הַבְּלִיבֹול הַזֶּה שְׁטוּת.

כִּי מִמָּה־נִּפְשָׁד: אִם יְקָרָה לֹו מִחֲמַת הַרְהוֹר - מִי חַיֵּב בְּזָה, וְאִין לֹו לְהַתְרַעַם כָּלֵל, מֵאַחַר שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ גָּרַם לֹו. וְאִם אִינוּ מִחֲמַת הַרְהוֹר - אֲזִי בּוֹדָאִי אִינוּ סִימָן רַע כָּלֵל, כִּי אִם הִיָּה עֲנִין רַע, לֹא הִיוּ רִז"ל אוֹמְרִים (בְּרֻכּוֹת נז): "קָרִי סִימָן יָפָה לְחוּלָה".

וּבְאֵמֶת אֲדַרְבָּא: מִחֲמַת שְׁנַת־קָרְב לְקִדְשָׁה גְבוּהָה מְאֹד, מִחֲמַת זֶה נִזְדַּמָּן לֹו וְכו' - שְׂבִשְׂנִכְנֵס לְקִדְשָׁה, מִתְגַּבֵּר עָלָיו הַיִּצְרָה־רַע בִּיזְתַר וְכו'. וְעַל־כֵּן אִין לֹו לְהַתְרַעַם כָּלֵל עַל־זֶה - כִּי אֲדַרְבָּא, מִחֲמַת שְׂנִכְנֵס לְקִדְשָׁה גְבוּהָה כְּזוֹ, מִחֲמַת זֶה נִתְגַּרָה בּוֹ וְכו'.

וְעַל־כֵּן חֲשַׁבּוּ חֲז"ל לָנֶס גְּדוֹל (אֲבוֹת פ"ה מ"ה): "מָה שְׁלֹא אַרְעָ קָרִי לְכַהֲן־גְּדוֹל בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים" - כִּי מִחֲמַת שְׂנִכְנֵס הַכַּהֲן־הַגְּדוֹל בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים לְקִדְשָׁה גְבוּהָה כְּזוֹ לִפְנֵי וְלִפְנֵי, הִיָּה בּוֹדָאִי עָלָיו קִטְרוּגִים וְהַתְגַּרוֹת הַרְבֵּה, שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁד הַיִּצְרָה־רַע, עַל־כֵּן נִחְשַׁב לָנֶס מָה שְׂנִצּוֹל הַכַּהֲן־הַגְּדוֹל מִמְקָרָה בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים.

וְעַתָּה רְאֵה וְהִבֵּן: אִיךְ יִבְלִיבֵל אֶת הָאָדָם עֲנִין הַנְּ"ל? - וְכִי יֵשׁ לֹו לְהַתְרַעַם עַל שְׁלֹא הִיָּה לֹו נֶס כְּמוֹ לְכַהֲן־הַגְּדוֹל בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים.

גַּם דַּע: שְׁלִפְעָמִים יֵשׁ בְּאָדָם טְמֵאָה טְמוּנָה שְׂאִין יוֹדְעִין לָהּ שׁוֹם

תְּקוּן, מִחֲמַת שֶׁהִיא טְמוּנָה וְנִסְתָּרַת בּוֹ. וְעַל־כֵּן זֶהוּ טוֹבָה מָה שְׂאֵרַע לֹו בְּשִׁמְתִּיקָרְב אֶל הַקִּדְשָׁה - כִּי יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ הַטְּמֵאָה הַטְּמוּנָה הַנְּ"ל - כִּי אֲזִי בְּשִׁיּוֹצֵאת, יְכוּלִין לְמַצֵּא לָהּ תְּקוּן.

לד.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן קמא: חֲיִי־מוֹהַר"ן רכה)

בְּלִקוּטֵי־תַנְיִנָא' סִימָן צ"ב: תְּקוּן לְ"מְקָרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמֵנָא־לְצִלָן, לֹוּמַר עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תַּהֲלִים.

בְּתַחֲלָה אָמַר: "שְׁתַּקוּן הָרֵאשׁוֹן הוּא הַמְּקוּה', לְטַבֵּל בַּמְּקוּה'" [דָּאס עֲרֻשְׁטַע אִיז מְקוּה]. וְאַחַר־כֵּךְ גָּלָה הַתְּקוּן הַנְּ"ל: "לֹוּמַר עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תַּהֲלִים".

גַּם פְּעַם־אַחַת אָמַר: שְׂצָרִיכִין לְזַהַר מְאֹד לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיְהִיָּה הָאָדָם "בְּלִתי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו). וְאַפְלוּ אִם לֹא יוּכַל לְטַבֵּל בַּבֶּקֶר - עַל־כָּל־פְּנִים יִטַּבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא, אֲפָלוּ "לִפְנוֹת עֶרֶב" (עַל־פִּי דְּבָרִים כג, יב) - כִּי צָרִיכִין לְזַהַר מְאֹד: "לְטַבֵּל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם דִּיקָא". [וּבְשִׁיחוֹת שְׂאֲחָרֵי סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיוֹת: שְׁטוּב מְאֹד לְטַבֵּל תַּכְּף וּמִיד - מוּבָא לְהַלְן].

וְכַךְ אָמַר לִפְנֵי הָרַב דְּפָה בְּרַסְלָב (רַבֵּי אֶהְרֹן) וְלִפְנֵי חֲבָרֵי רַבֵּי נִפְתָּלִי מִנַּעֲמֹרוֹב: הַיּוֹת בְּעֲנִין זֶה הַיְדוּעַ (הִינֵנו עֲנִין מְקַרְבָּה־לִילָה), נִלְכָּדִים בּוֹדָאִי שְׁלֹשָׁה חֻלְקֵי הָעוֹלָם - אֲנִי לֹוֹקָח אֶתְכֶם לְעִדּוּת. וְתַדְעוּ: שְׂאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תַּהֲלִים מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד לְתַקּוּן קָרִי, וְהֵם תְּקוּן גְּמוּר וּמוֹעִיל מְאֹד מְאֹד.

יֵשׁ מִי שִׁיקָרָה לֹו עַל־יְדֵי רַבּוּי אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, אוֹ עַל־יְדֵי חֲלָשָׁה וְעִיּוּפוֹת, אוֹ עַל־יְדֵי שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב כְּרָאוּי, וְכִלְיָה אִינוּ כְּלוּם (וְהוּא כְּמוֹ תַיִנוֹק שְׂמִשְׁתִּין בְּשִׁנָּה).

מָאד מָאד חֲסִי־וְשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאָמֵץ
וְאֶשְׁתַּדֵּל [יניח עצמו] לְאָרֶךְ וּלְרַחֵב לְהוֹשִׁיעוּ
וּלְתַקְנֵנוּ וְכוּ', וּבּוֹדָאֵי יוֹשִׁיעַ לָזֶה הָאָדָם.

וְאָמַר: שְׁבַה־פְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מֵהַגֵּיהֶנֶם,
אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיךְ
שִׁיְהִיָּה, אֶפְלוּ אִם עֶבֶר מֵהַ שְׁעָבֵר. רַק
מֵעַתָּה יִקְבַּל עַל־עַצְמוֹ, שֶׁלֹּא יֵשׁוּב לְאוֹלְתוֹ
חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְאֲנִי חֲזַק מָאד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אֵךְ בָּזֶה
אֲנִי חֲזַק בְּיוֹתֵר: שְׁאֵלוּ הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל מוֹעִילִים מָאד מָאד.

וְאֵלוּ הֵן הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים: טז.
לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו.
קנ. - וַיֹּאמְרוּם כַּסְּדָר שְׁהֵם כְּתוּבִים בְּתֵהֵלִים.

וְאָמַר: שְׁכָל עֵבֶרָה יֵשׁ לָהּ תִּקּוּן מִיְחָד,
אֲבָל תִּקּוּן הַנ"ל הוּא תִּקּוּן־
הַכְּלָלִי.

גַּם אָמַר אֲזִי: שְׁעֵנִין אֵלוּ עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל
תְּהֵלִים - יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בַּפְּנֵי הַכָּל.

וְאָמַר: אֲהִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא דָּבָר קָל לֹאמֹר
עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, אֲהִי־עַל־
פִּי־כֵן גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֵד מָאד לְקַיָּם.

וְתֹאמְרוּם בְּשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, בְּכַדִּי
שׁ"שִׁפְתוֹתַי יִהְיוּ דוֹבְבוֹת" וְכוּ'
(סנהדרין צ:).

לה.

(שיחות שאחר ספורי־מעשיות)

הַזְהִיר לְאֲנָשָׁיו: שֶׁכְּשִׁיִּקְרָה לָהֶם "מִקְרָה
בְּלִתֵּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו) חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, שְׁיִלְכוּ תַּכְּף וּמִיד לְמִקְוֵה לְטָבֵל. כִּי
עַל יְדֵי הַמִּקְרָה, נַעֲשֶׂה מֵהַ שְׁנַעֲשֶׂה. עַל־כֵּן
טוֹב מָאד, שֶׁקֹּדֶם שִׁמְתַּחִיל לְהַעֲשׂוֹת מִזֶּה

גַּם יֵשׁ שְׁשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מְלַמְעֵלָה וְנִצּוֹל מִן
הַמִּקְרָה. אוֹ שֶׁהִמְזַל שׁוֹמֵר אוֹתוֹ וְנִצּוֹל.

גַּם לַפְּעָמִים נִדְמָה לְהָאָדָם בְּשָׁנָה בְּחִלוֹם
כְּאֵלוּ הוּא נוֹפֵל, וְאַחֲר־כֵּן מֵתְעוֹרֵר
מִשְׁנֵתוֹ - גַּם זֶה מִן־הַשָּׁמַיִם שֶׁמְצִילִין אוֹתוֹ
מִזֶּה.

רַק מִי שִׁיְקָרָה לוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם מִחֲמַת
הַרְהוּרִים - מִזֶּה נִבְרָאִים מִמֶּשׁ קְלָפוֹת
חֲסִי־וְשָׁלוֹם. אֲבָל מִי שִׁיֹּאמֵר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
אֵלוּ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים - בּוֹדָאֵי יִתְקַן
בָּזֶה מָאד מָאד.

וְעֵנִין תִּקּוּן זֶה עַל־יְדֵי אֲמִירַת הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנ"ל - הוּא דָּבָר
חֲדָשׁ לְגַמְרִי, חֲדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא תִּקּוּן
נִפְלָא וְנוֹרָא מָאד מָאד.

וְכִי שְׁיִזְכַּל לִילְכֹךְ לְמִקְוֵה וְאַחֲר־כֵּן יֹאמְרוּם
- בּוֹדָאֵי מֵהַ טוֹב. אֵךְ אֶפְלוּ אִם הוּא
אָנוּס שְׁאִי־אֶפְשָׁר לְטָבֵל, כַּגּוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה
אוֹ שֶׁהוּא בְּדָרֶךְ - אֲהִי־עַל־פִּי־כֵן אִם יֹאמְרוּם,
אֲשֶׁרִי לוֹ. כִּי הֵם תִּקּוּן גְּדוֹל וְנוֹרָא מָאד.

וְאִם יֹאמְרוּם בְּכּוֹנֵה כְּרֹאוֹי - בּוֹדָאֵי מֵהַ
טוֹב. אֵךְ גַּם הָאֲמִירָה בְּעַצְמָהּ, מְסַגֵּל
מָאד.

וְאָמַר: כִּי לֹא נוֹדַע זֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת־
הָעוֹלָם. מִסְתַּמָּא הָיִיתִי רוֹצֵה
לְבַטֵּל זֹאת לְגַמְרִי, אֵךְ אִי־אֶפְשָׁר זֹאת, לֹא
בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת וְכוּ'.

גַּם יַחַד אוֹתָם לְעֵדוּת, וְאָמַר: שְׁגַם כִּי
יִמְלֹאוּ יָמָיו אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ, כְּשִׁיבֹאוּ
עַל קַבְרִי, וַיִּתְּנוּ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּרִי [אִין
נוֹעַט גַּעְבָּן א פְּרוּטָה צַדִּיקָה פּוֹן מִיַּנְעֵט וְנוֹעַג] (בְּעִבּוּר
הַזְכָּרַת נִשְׁמַתוֹ הַקְדוּשָׁה כַּנְּהוּג), וַיֹּאמְרוּ אֵלוּ
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנְּרָשָׁמִים אֲצִלְנוּ
וְכוּ'. אֶפְלוּ אִם גְּדוֹל וְעַצְמוֹ עוֹזְנוֹתָיו וְחֲטָאֵיו

איזה דבר חס־ושלום, שִׁיקְדִים עֲצָמוּ הָאָדָם וַיִּטְבַּל וַיִּטְהַר עֲצָמוֹ.

וְהִזְהִיר מְאֹד: לְבַל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה כָּל־כָּל - כִּי הִפְחַד וְהִדְאָגוֹת וְהַמְרָה־שְׁחֹרֹת בְּעֵינָיו זֶה, מִזִּיק מְאֹד מְאֹד. בְּפָרֵט אַחַר שְׁגָלָה אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, הַמְסַגְּלִים לְתַקוּן חֲטָא זֶה.

וְאָמַר: שְׁמִי שְׁיִזְכָּה לְקִים זֹאת לֹא־אֵלּוּ הֶעֱשָׂה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הֵנִ"ל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי־שְׁלֹום - אָזִי בּוֹדֵאִי יִתְקַן חֲטָאוֹ, וְשׁוֹב אֶל יְדָאג כָּל־כָּל.

גַּם הָיָה מִתְלוֹצֵץ מְאֹלּוּ הַחֲסִידִים וְהִירָאִים, שֶׁכְּשֶׁמִּגִּיעַ לָהֶם אִיזָה הִרְהוּר, אָזִי הֵם מִתְפַּחְדִּים שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה. וּמִחֲמַת זֶה הֵם רְגִילִים בְּהִתַּר מִחֲמַת פֶּחַד, שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה.

וְעַקֵּר כּוֹנְנָתוֹ הָיָה: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְבַלִּי לְהִתְפַּחַד וְלִהְיֵרָא כָּל־כָּל מִדְּבָרִים כְּאֵלּוּ, וְלְבַלִּי לִחְשֹׁב מַחְשְׁבוֹת כָּל־כָּל בְּעֵינָיו זֶה. רַק יִהְיֶה כּוֹנֵן חֵיל לְעֵמֹד כּוֹנֵן תְּאוֹתוֹ, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרִי, וְאֵל יִתְפַּחַד כָּל־כָּל. "וְהַשֵּׁם הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה עִמּוֹ" (שְׁמוֹא־לִב ג' יב), מַה שֶּׁהוּא יִתְבָּרֵךְ הַפֶּץ.

וּמְאֹד מְאֹד צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּל־כָּל מִשְׁוִים דְּבַר שְׁבַעֲוֹלָם, אִם אֵם יַעֲבֹר עָלָיו מַה. וְאִם יִהְיֶה חֲזַק בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִתְפַּחַד כָּל־כָּל, וְלֹא יִחְשַׁב מַחְשְׁבוֹת כָּל־כָּל [אִיבְעֵר־טְרַאכְטָן], וַיִּלְךְ בְּתַמּוֹ בְּשִׁמְחָה - יִזְכֶּה לְסוּף לְעֵבֵר עַל הַכֹּל בְּשְׁלֹום.

לו.

(יְמִי־מוֹהֲרָן"ת ח"א צח)

בְּשִׁנַּת תַּקַּע"ח, מְסַרְתִּי הַתְּפִלָּה שֶׁל הֶעֱשָׂה מִזְמוֹרֵי תְּהֵלִים שְׁצִוָּה הוּא

ז"ל בְּשִׁבִיל "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסִי־וְשְׁלֹום, וְעַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ - שֶׁנִּקְרָא תְּקוּן־הַכָּלְלִי.

לז.

(כּוֹכְבֵי־אוֹר, אֲנִשֵׁי־מוֹהֲרָן מ'ז)

מַה שֶּׁאָמַר אֲדַמוּ"ר זצ"ל: שֶׁכָּל תִּינוּק שִׁיְהִיָּה אֲצִלּוֹ קֶדֶם שְׁבַע שָׁנִים, יִהְיֶה שְׁמוֹר מִן הַחֲטָא עַד יוֹם חֲתֻנָּתוֹ. כְּמִדְּמָה לִי, שְׁלֵא אָמַר זֹאת רַק לְעֵינָיו "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא).

וְגַם נִרְאָה: שֶׁהִיָּתָה כּוֹנְנָתוֹ גַּם אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ, לְכָל תִּינוּק שֶׁיָּבֵא אֲצִלּוֹ קֶדֶם שְׁבַע שָׁנִים, וַיִּקְיֵם כְּמִאֲמָרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּנִתְיַנַּת הַצְּדָקָה וְאֲמִירַת הַיּוֹ"ד קַאפִּיטָל תְּהֵלִים (וַיִּדְעֵתִי מֵאַחַד שְׁבָחָן זֹאת, וְכֵן הָוָה).

לח.

(סִפְרֵי־הַמִּדּוֹת, עֵינָיו 'מִקְרָה־לִילָה')

[א] כְּשֶׁנּוֹפֵל מְאֻמוֹנָתוֹ, בָּא לִיְדֵי קָרִי (אֲמוּנָה כט).

[ב] הַבְּנִים מֵתִים חֲסִי־שְׁלֹום, עַל־יְדֵי רְאִית קָרִי (בְּנִים ח"ב כד).

[ג] הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, עַל־יְדֵי־יָזָה מְטַמְּאִין אוֹתוֹ בְּטַמְּאֵת קָרִי (מְמוֹן יד).

[ד] עַל־יְדֵי הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה - בּוֹרָא קַלְפוֹת הַמְּתַלְבְּשִׁים בְּבִנְי־אָדָם מִתְנַגְּדִים, וְחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂין לוֹ יְסוּרִין (נְאוּף כו).

[ה] תְּקוּן לְהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה: שִׁישְׁתַּדֵּל לְהַחְזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה (נְאוּף מא - עֵין לְקוֹטִי־מוֹהֲרָן ח"א יד, בְּסוּף, מוֹבָא לְעֵיל).

[ו] הַמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, כְּאֵלּוּ הִבִּיא בְּנֵי קָרְבָן לְעִבּוּד־הַזֶּרֶה, גַּם נִדוּן בְּסִקִּילָה (נְאוּף מח).

[ז] ביותר צריך להזהר לטבל לקריו בימי עומר (ספירת העומר ח"ב ב).

[ח] על-ידי עצבות, רואה קרי (עצבות טו).

[ט] קרי בא, על-ידי דבור מזנות. גם על-ידי שנפל מאמונתו (קרי א).

[י] מי שמוציא קרי, לסוף הולך ערום (קרי ב).

[יא] על-ידי עצבות, רואה קרי (קרי ג).

[יב] מי שנזהר לאכל משאלת-הכם, הוא נצול מטמאת קרי (קרי ד).

[יג] אין לו לאדם לאכל על שלחן הצדיק, קדם שטבל לקריו (קרי ה).

[יד] תשמח בטוב שבא על הצדיקים, וזה תקון לקרי (קרי ו).

[טו] על-ידי הלצנות, בא לטמאת קרי (קרי ז).

[טז] קרי בא, מקלות-ראש (קרי ח).

[יז] קרי בא, על-ידי אכילת שום וביצים (קרי ט).

[יח] גם על-ידי דברים-בטלים ונבול-פה (קרי י).

[יט] השכרות, גורם גלות. גם גורם הוצאת זרע לבטלה (קרי ח"ב א; שכרות ח"ב ב).

[כ] הבזיונות באים, על-ידי קרי (קרי ח"ב ב).

[כא] הדבור שאדם מדבר בהצי דבור, שאינו מוציא אותיות הדבור יפה יפה, זה בחינה כמו בחינת קרי (קרי ח"ב ג).

[כב] הבנים מתים חסו-שלום, על-ידי ראית קרי (קרי ח"ב ד).

[כג] תקון גדול למקרה חסו-שלום: לומר אלו עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שקרה לו חסו-שלום, ואלו הן: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלז. קנ. ותדע נאמנה: שאלו עשרה קאפיטלעך, מסגלים מאד מאד לתקון עון זה. והנזהר בזה לומר אותם, אין צריך להתירא עוד כלל, כי בודאי יתקן בזה, כי הם תקון גדול מאד (קרי ח"ב ה).

"והיה לפנות ערב ירחץ במים" (דברים כג, יב)

לט.

(שיחות-הר"ן קמא)

ב'לקוטי-התנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא-לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אמר: "שתקון הראשון הוא ה'מקנה', לטבל במקנה" [דאם ערשטע איז מקנה]. ואחר-כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם-אחת אמר: שצריכין לזהר מאד לטבל באותו היום שיהיה האדם "בלתי טהור" (שמואל-א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבל בבקר - על-כל-פנים יטבל באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על-פי דברים כג, יב) - כי צריכין לזהר מאד: "לטבל באותו היום דיקא". [ובשיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבל תכף ומיד - מובא לעיל].

"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

מ.

(ח"ב ה, בסוף)

"מחנה ישראל במה הוי? - תלתא פרסי"

(ברכות נד: - 'עוג מלך הפשן' אמר: מחנה

ישראל מה גדלו? - שלש פרסאות וכו').

"מחנה ישראל" - זה בחינת קדשת

המחנה של ישראל, בחינת (דברים

כג, טו): **"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ"**.

ועקר קדשת "מחנה ישראל" - הוא על-

ידי שמירה מ'תאות-נאוף', מבחינת

"מקרה לילה" (דברים כג, יא) חסוֹשְׁלוֹם, כמו

שפתוב שם בפרשה.

ועקר השמירה מתאנה זו, הוא על-ידי

בחינות "תלתא פרסי" - הינו: 'תלת

מחין', שכל אחד ואחד הוא מחצה פרוסה

בפני תאנה זו.

וזהו: "מחנה ישראל במה הוי, תלתא

פרסי" - הינו: עקר הקדשה של

"מחנה ישראל" שיהיו קדושים מתאנה זו,

מ"מקרה לילה" חסוֹשְׁלוֹם - הוא על-ידי

בחינת "תלתא פרסי", 'תלת מחין' - שהם

מחצה פרוסה בפני התאנה ההיא.

"פי תדר נדר וכו' לא תאחר לשלמו. מוצא שפתיך תשמור" (דברים כג, כב-כד) - ענין 'נדרים'

מא.

(ח"א נז, ב)

התקון כשנופל מ'אמונת-חכמים': הוא

'נדר', שידר איזהו נדר ויקים מיד.

פי כשאין לו 'אמונת-חכמים' - זה בחינת

'הסתלקות החכמים, בחינת 'פלא'.

ועל-ידי ה'נדר' - עולה לשרש שהחכמים

משרשים שם, בחינת 'פליאות חכמה' (ספר

יצירה), ויודע ומכיר מעלות החכמים, ועל-

ידייזה הוא שב ומאמין בהם.

מב.

(ח"ב כז)

הנדר שנודרין - צריכין לשלם מיד.

והמאחר נדרו - גורם אלו הארבע

מדות: עבוד-הזרה, גלוי-עריזות, שפיכות-

דמים, לשון-הרע.

ועל-ידי שמתפלגין להטיל המשאוי על

כל אחד פראוי לו - על-ידייזה

זוכין ל'התרת-נדרים', ועל-ידייזה נצולין

מארבע מדות הנ"ל.

מג.

(ספר-המדות, עניני נדרים')

[א] בעוון נדרים, בנים מתים (בנים יב).

[ב] בעוון נדרים, בנים מתים כשהם קטנים

(בנים נו).

[ג] מי שנדר ולא שלם נדרו, הקדוש-ברוך-

הוא מביא עליו יסורין. וכששזתק, נחשב

לו כאלו שלם נדר (המתקת-דין יט).

[ד] על-ידי נדר, נתעבב החמה של השם-

יתברך (המתקת-דין מא).

[ה] להמתיק הדין, תאמר פרשת נדרים

(במדבר ל) (המתקת-דין פז).

[ו] מי שהוא בעסן, ידר נדר וישלם תקף,

על-ידייזה יבטל מפנו הפעם (פעס כ).

[ז] הנדרים והנדרות, מביאין שמחה (עצבות

ח"ב ו; שמחה ח"ב ב).

[ח] מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו (תפלה עג).

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעלידי צדקה, נעשה ה'פה של הצדיק, כנ"ל.

"ועשית פאשר נדרת לה אלקיך נדבה אשר דברת בפיה" (דברים כג, כד)

"כי תבא בנרם רעה, ואכלת ענבים פנפושך שבעה, ואל פליך לא תתן" (דברים כג, כה)

מד.

(ח"א יג, בסוף; ובכתב-יד רבנו ז"ל השיך לזה, הנדפס בסוף הספר)

מח.
(ח"א רנז)

כשאוכל יותר מצרפו, זה המאכל מזיק לו וכו'.

"כי פי ה' דבר" (ישעיה מ, ה) - רוח נדיבה הוא "פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה".

כי המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם אוכל אותם ומקבל חיות מהם, וכשאוכל יותר מצרפו, אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך אליו. והוא דומה פאלו הניחו האדם לתוך פלי, שבודאי אינו מקבל חיות משם.

מה.

(ח"א כט, ט)

ועל-כן המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא החיות של האדם, ועל-ידי-זה הוא מזיק להאדם, ונצטרפין עמו אפלו שאר המאכלים ומזיקים לו.

על-ידי צדקה, יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שהוא בבחינת (תהלים לז, כא): "וצדיק חונן ונותן", בחינת "קשת הברית" (תקוני-זוהר יא, כט: צט), שהוא הצדיק השומר הברית.

מו.

(ח"א רכה)

וזה (דברים כג, כה): "ואכלת פנפושך שבעה" - לא יותר.

על-ידי צדקה, נעשה בחינת אדם, שהוא בחינת דבור. וזהו (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - כי עלידי צדקה נעשה ה'פה, דהינו ה'דבור, שהוא בחינת נדר האדם.

מז.

(ח"ב טו)

וזה: "ואל פליך לא תתן" - הינו: שלא תאכל יותר מצרפה, שזה דומה כנותן לתוך הפלי, מאחר שאין צריך לו. ובתחלת התורה פתוב שם: "על פי מעשה וכו', שהניחה לו אמו (מרת פייגא) צנאה: שמי שאינו יכול לסבלו לא יניחנו להיות אצלו, ואם לאו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקרובים אצלו וכו'".

הצדיקה-האמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעל-צדקה'. וזה

וב'חיי-מוהר"ן בתב-יד, מובא ההמשך: "הינו: כי אנשים רחוקים ממנו שאינם מקרוביו, יעזרו לו שלא יניחו להיות אצלו את האיש שלא יוכל לסבלו אף שהוא מקרוביו". (מובא בשיח-שרפיקודש הקדש ח"ג תרסח).

(הספור הנ"ל השניך להתורה הזו, נמצא בהשקטות תיירמוה"ר מר' אלתר טעפליקער ז"ל, בשם גיסו ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל, ונדפס לאתרונה בספר "כל פתבי אג"ש", עמוד תסז, אות מו - ועין בשית"ד שרפייקדש הקדוש ח"ג תרסט).

ואם הוא קדם גזר-דין או לאחר גזר-דין וכו'.
ויודע איך להתפלל עבור העולם וכו'.

וזהו (דברים כד, טו): **"ביומו תתן שכרו"** -
שיהא שכרו מהמצוות בעצמן.

"ולא תבוא עליו השמש" - שלא יעשה
המצוות בשכר עולם-הבא, שהיא
אחר ביאת שמשו, אחר מותו.

"ספר פריעת" (דברים כד, א)

מט.

(ח"ב לב)

ודע: שבחינת "רוח אפינו משיח ה'" (איכה
ד, כ), נעשה "רוח קנאה" (במדבר ה, יד),
שהולך ומקנא בכל-מקום שמוצא שם
נאוף, לגדל קדשתו וטהרתו וכו'. ונעשה
על-ידייה לפעמים 'גט'.

ועל-כן נקרא הגט: "ספר פריעת" (דברים
כד, אג) - **כי נעשה על-ידי**
ה'ספר', ששם שורה רוחו של משיח, שהוא
ה"רוח קנאה". כי "משיח שורה על אנפי
אורייתא" (זהר בראשית השקטות, ח"א רסג:), דהינו:
הספרים הקדושים שמגלין הפנים של
תורה, ושם מרחף רוחו של משיח (שם).

"ואליו הוא נשא את נפשו" (דברים כד, טו)

נא.

(ח"א נט, ה)

כל הנפשות שרשם בעשירות, בבחינת
(דברים כד, טו): **"ואליו הוא נשא את**
נפשו".

נב.

(ח"א סח)

כל הנפשות תאבים ומתאים לממון וכו'
- מחמת שהנפש באה ממקום עליון,
שהממון בא ומשתלשל ומתהוה משם.

כי תחלת שרש השתלשלות הממון, הוא
מקום שהנפש באה משם, בבחינת
(דברים כד, טו): **"ואליו הוא נושא את נפשו"**,
הנאמר על ממון של שכיר-יום, וכמו
שכתוב (איכה ה, ט): **"בנפשנו נביא לחמנו"**,
ועל-כן הנפש מתאווה ותאב לו.

נג.

(ח"ב מו)

מסירת-נפש יש לכל אחד ואחד
מישראל בכל יום ובכל
שעה. כגון: שנותן ממונו לצדקה, וה'ממון'
הוא הנפש, כי "אליו הוא נשא את נפשו"

צריך לעשות המצוה בשמחה גדולה כל-
כה, עד שלא ירצה בשום שכר
עולם-הבא בשבילה, אלא שיזמין לו
הקדוש-ברוך-הוא מצוה אחרת בשכר
מצוה זאת. כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה.
ועל-ידייה יוכל לידע מה שנגזר על העולם,

"ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש"

(דברים כד, טו)

נ.

(ח"א ה, ב)

(דברים כד, טו), דהינו: שמוסר נפשו ביגיעות וספנות קדם שמרויח המזון, ואחר-כך נוטל המזון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה מוסר נפשו וכו'.

"ארבעים יפנו לא יסוף" (דברים כה, ג)

'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשפן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו, נחית ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, ועליה אנקמוהו רבנן דמתניתין (תנבות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מחייהו". (תקוני-זהר יב.)

ארבעים מלאכות חסר חד, אינו לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינו עשירה דלקה אדם, ועשירה לתורה, ועשירה לנחש, ותשעה לארבעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקין בשבת", דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. (תקוני-זהר פה.)

נד.

(ח"א יא, ג"ד)

כשאינו שומר הברית, הוא מקלקל ה'ט"ל אורות' וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו ט"ל מלאכות, כמובא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות רדף אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז", "בו עז, בו תקפא" (זהר פי-תצא רכ: תקוני-זהר עה:). וזה: "בו עז", בו כלול שני הבחינות - הינו: א) 'ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) ו'ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - פי "עז" עם הכולל, שתי פעמים 'ט"ל'.

וזה: "משפן משפן שני פעמים" (שמות לח, כא - שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) -

שני פעמים ל"ט. פי "ל"ט מלאכות גמרינון ממשפן" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה הל"ט מלאכות, הם בבחינת 'מלאכת המשפן', הינו "משפן בבנינה" (שמות-רבה לא, י), בבחינת ל"ט אורות.

אך מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משפן בחרבנה" (שם), בבחינת ל"ט מלקות (תקוני-זהר יב, פה), בבחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו ולא יסוף" - הינו בבחינת 'פגם-הברית', שהוא בבחינת 'תוספות'.

פי "כל מקום שנאמר וא"ו, הוא מוסיף" (פסחים ה), הינו בבחינת "תוספות-קדשה", 'שמירת-הברית' - כמאמר חז"ל (ויקרא-רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה".

נה.

(ח"א נז, בסוף)

העקר שיהיה לו 'אמונת-חכמים', ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד.

ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפרש בהתורה כף לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים חסיוש'לום פנגד התורה - הוא צריך להאמין: שבודאי הם עושים נכונה על-פי התורה, פי התורה נמסרה להם.

כגון שאנו רואים שפרש בתורה (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו", והם אמרו (מכות כב:): "שלשים-ותשע מלקות דוקא". פי הם יודעים על-פי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים-ותשע מלקות.

"יבמה יבא עליה וכו'. יקום על שם אחיו המות וכו'. ואם לא יחפץ האיש וכו', מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל וכו'. וחלצה נעלו וכו' וירקה בפניו וכו'" (דברים כה הו-זט)
- ענין 'יבום וחליצה' -

נד.

(ח"א כא, ו)

וזוה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כה, ט): "וירקה בפניו", "בפניו" דיקא - פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו 'שכל-הפנים' בעולם על-ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה "להקים שם אחיו המות" (שם שם, וז), ואינו רוצה ליבם אותה.

בשביל-זה: "וירקה בפניו" - פי אין רוצה להמשיך נשמת המות בעולם שיוכל לתקן 'אור-הפנים'.

ובזה הרק, נראה לפעמים 'פני המות' - 'פני המות' דיקא. ובזה הרק הוא נכלם, ועקר הבושה הוא ב'פנים' - וזה על שלא רצה "להקים שם אחיו המות".

וזוה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים" - בחינת "שבעה עננים" שעל-ידם מאיר 'פני המנוחה' (שם ח, ב). והוא לא רצה "להקים שם אחיו המות", על-כּוּן: "וירקה בפניו", והינו: 'בשת-פנים'.

וזוה שאמרו (יבמות נב): "היבמה נקנית במאמר" - זהו 'הפך הבשת', בחינת (תהלים כט, ט): "כלו אמר' כבוד", הפך של "תכלם שבעת ימים".

ו'מרים' שפגמה בכבוד 'משה', שהוא בחינת 'שפע אלקי', ופגמה

על-כּוּן צריך להאמין בחכמים, ולהשליך שכלו ודעתו רק לסמוך עליהם, פי להם נמסרה התורה לדרשה.

נו.

(ח"א נט, ג-ד)

לעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת. - כן על-ידי 'עגולא ורבוּעא' שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהווה בחינת "שבתותי" (שמות לא, יג), בחינת "עגולא ורבוּעא" (הקדמת הזהר ה:).

וזוהו בחינת "בטול האסור בששים" (חלין צח.).

"ששים" - זה בחינת 'עגולא', בחינת 'סמ"ך' שהיא 'עגולא', בחינת 'פסא-כבוד', בחינת (איוב לו, ז): "ואת מלכים לכפא", בחינת (שיר-השירים ה, ח): "ששים המה מלכות".

וזה "אסור" שהיא ה'קלפה' - נתבטל על-ידי "כסאות למשפט" (תהלים קכב, ה), ואין זוכר אלא "עגולא", פי זה באתגליא, ו"רבוּעא" מכסה ב"עגולא".

ועקר הכח של ה'סמ"ך' אינה אלא מ"רבוּעא", הינו מהמ"ם, בבחינת (דברים כח, ג): "ארבעים יפנו" - פי ה'סמ"ך' מקבלת מהמ"ם, שהיא "כסאות למשפט".

נח.

(חיי-מוהר"ן טז)

מה שכתב שם (בלקוטי-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו", שזה בחינת 'ענש היבום' - יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו 'מרים' ז"ל, שהיתה פלתו של הרב רבי ליבוש מוואלטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתיבמה שם.

"כי ינצו אנשים" (דברים כה, יא)

נט.

(ח"א ו, ו)

"דשמיטן גדפיהו" [נוצותיהם היו שמוטות] (בבא-בבא עג:). פירש רש"י: 'נוצות'. - זה בחינת 'מחלקת ובזיונות', כמו שכתוב (דברים כה, יא): "כי ינצו אנשים".

הינו: שאין משגיחין על מחלקת ובזיונות שמבזין אותן, 'ושומעים הרפתן ואינם משיבים' (שבת פח:).

וזוה לשון: "דשמיטן", כמו שכתוב (דברים טו, ב - בשמטת כספים: "וזוה דבר השמטה) שמוט כל בעל משה ידו" - הינו: שלא יתבע עלבוננו.

בבחינת "שבעת הירות" וכו' (במדבר שם), בשביל-זה נצטרעה - "דא סגירו דנהורא עלאה" (זהר תזריע מט:), הינו 'אור-הפנים', וכתוב בה (במדבר יב, טז): "תסגר מחוץ למחנה שבעת ימים".

וזוה שבקש אהרן (שם שם, יב): "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו" - כי על-ידי "סגירו דנהורא עלאה" היא בבחינת 'מת', כי 'מצרע חשוב כמת' (נדרים סד:).

אשר בצאתו מרחם אמו" - זה בחינת 'יבום', שעל-ידי ה'יבום', "אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם" (זהר לך-לך צב. משפטים ק.).

"ויאכל חצי בשרו" - הינו שאין לו בת-זוג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל 'חצי בשרו' ואין לו בת-זוג.

[פרוש (מוהר"ן ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהבן הנולד מאשתו שנתבמה לאחיו, והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם - כי עכשו מקרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם. פי זה 'בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם, אין לו בת-זוג - מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

וזוה שפרש רבנו ז"ל: שבקש אהרן על מרים שפגמה בשביל-הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת חסין-שלום בענש היבום.

וזוה: "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו" - שלא תהיה כמת בלא בנים, אשר מקרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה "ויאכל חצי בשרו" - הינו חצי גופו נאכל, שאין לו בת-זוג, שהיא 'חצי בשרו' 'פלג גופו'.

"לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּכִיסֶּךָ אֲבָן וְאֲבָן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה.
לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּבֵיתְךָ אֵיפָה וְאֵיפָה גְּדוֹלָה
וְקִטְנָה. אֲבָן שְׁלֵמָה וְצֶדֶק יִהְיֶה לְךָ, אֵיפָה
שְׁלֵמָה וְצֶדֶק יִהְיֶה לְךָ" (דְּבָרִים כה יג-יד טו-טז)

סב.

(ח"א נח, ג)

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, בְּכַח שְׁהֵיהַ פְּלוּל מְשֻׁלָּשָׁה
אֲבוֹת, הָיָה לוֹחֵם פִּנְגָּד 'עַמְלֵק',
בְּבַחֲיִנַת (וַיִּקְרָא כו, כה): "הָרַב נִקְמַת נִקֵּם
בְּרִית".

כִּי הַ'אֲבוֹת' הֵן 'בְּרִית', בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כו, מב):
"וַיִּזְכְּרֵנִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב" וְכוּ'.
וְ'עַמְלֵק' טִמְא בְּרִיתָם, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סג.

(ח"ב ה, יא)

עַל־יְדֵי 'קַלְקוּל הַמְשֻׁפֵּט', בְּחִינַת 'מְשֻׁפֵּט'
מְעַקֵּל, בְּאֵ חֲסִיּוֹשְׁלוֹם 'טִמְאָה
הַיְדוּעַ', וְזֶה 'מְעַקֵּל', אוֹתִיּוֹת 'עַמְלֵק' -
שְׁעַל־יְדוֹ בְּאֵ הַטִּמְאָה הַנִּלְכָּל, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים
כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סד.

(ח"ב ה, ג)

'עַמְלֵק' טִמְא אֶת יִשְׂרָאֵל בַּפְּגָם 'תְּאוֹת-
נְאוֹף', כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ", בְּחִינַת "מְקַרְה לִילָה"
(דְּבָרִים כג, יא) חֲסִיּוֹשְׁלוֹם, שֶׁבָּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת
'עַמְלֵק'.

כִּי 'עַמְלֵק' יוֹנֵק מִבְּחִינַת הַדְּעוּת, בְּבַחֲיִנַת
(בַּמִּדְבָּר כד, ט): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק",
שְׁזָה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג, א): "וְהִנְחָשׁ הָיָה
עָרוֹם", שְׁעַל־יְדֵי־זֶה בְּאֵ חֲסִיּוֹשְׁלוֹם טִמְאָת
הַתְּאוֹה הַזֹּאת.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבְּעַל-
כַּח' שֶׁמֵתְפַלֵּל בְּבַחֲיִנַת דִּין -
שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאֵן מִמֶּנּוּ מִימֵי הַדְּעוּת
שֶׁבִלַע מִן הַקִּדְשָׁה.

ס.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׁאָדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵי־וּמְתָן בְּאִמּוּנָה -
אֲזִי נוֹפְלִים כָּל הַקְּלָפוֹת
וְהַעֲפוּ"ם וְ"הָאֲרָצוֹת שֶׁסְּבִיבוֹת הָאִמּוּנָה"
(יחזקאל ה, ה), וְעוֹלָיִם מִמֶּנָּה כָּל הַנִּיצוּצוֹת
הַקְּדוּשִׁים שֶׁפָּתוּכָם, בְּסוּד אַחַד־עָשָׂר
סְמָמֵי הַקְּטָרֹת, בְּבַחֲיִנַת (סְנֵהֲדִין כ:):
"בְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְלֵק".

וְזֶה בְּחִינַת (רוֹתְרֵבָה א, ב): "לָמָּה נִסְמְכָה
פְּרֻשֵׁת 'בְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְלֵק',
לְפָרֻשֵׁת 'מִשְׁקֵלֹת' (דְּבָרִים כה, יג-יד טו-טז) -
לְוֹמַר: שֶׁבַעֲוֹן מִשְׁקֵלֹת הָיָה מִלְחָמַת
עַמְלֵק".

"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" (דְּבָרִים כה, יח)

סא.

(ח"א יט, ה)

מִי שֶׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקִּדְשׁ', אֲזִי
הַ'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ בְּ"מְקַרְה
לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) בַּשָּׁנָה, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה,
יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" - לְשׁוֹן 'קִרְיֹוֹת'.

"בְּדֶרֶךְ" - הוּא בְּחִינַת (מְשָׁלִי ל, ט): "בֵּן דֶּרֶךְ
אִשָּׁה מְנַאֲפֶת" - שֶׁהַ'רוּח־סְעָרָה'
הוֹלֵךְ דֶּרֶךְ הַתְּרַגּוּם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נְגַה',
וְיוֹנֵק מִן הַחֲשֵׁמ"ל.

"וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיִף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים כה, יח)

"מפת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה"
(רש"י; במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט)

רק הצדיק הגדול מאד, יכול להכניס עצמו בזה ללמד השבע הכמות, והוא מחזיק עצמו ונשאר קים על עמדו על-ידי אמונה. כי (משלי כד, טז): "שבוע יפול צדיק וקום", סופי-תבות 'עמל' ק'.

והמחקרים והכופרים, מפרשים כל התורה בלה, על-פי הכמות ואפיקורסות ושכליות שלהם. ואפלו מצוות מעשיות המפרשים בתורה, מפרשים הכל שמרמזים רק על שכליות וחקמות שלהם, וכופרים בפשוטו לגמרי.

וזהו שאמרו רז"ל (במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט): "שהיה עמלק חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - כי 'מילה' היא מצוה ראשונה שנצטוה בה אברהם אבינו, שהיה ראש למאמינים. ו'עמלק' שהוא בחינת הפילוסופים והכופרים, הוא כופר בכל המצוות ומפרש הכל על שכליות לבד.

וזהו: "חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - שכופר ב'מצות מילה', וזורק כלפי מעלה אל השכל. - ועקר הכנעתו על-ידי אמונה.

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח" (דְּבָרִים כה, יט)

סח.
(ח"א ו, ז)

"להכרית זרעו של עמלק" (סנהדרין כ:).
זה בחינת (תהלים מז, ד): "ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו", בחינת 'חיריק', נקדה התחונה של אלף, בחינת: "תחת רגליו" (שמות כד, י), בחינת: "והארץ הדם רגליו" (ישעיה סו, א).

סה.
(ח"א נו, ה)

'עמלק' שהוא 'מלכות-הרשעה', רודף 'מחנה דן', שהוא בחינת 'מלכות-דקדשה'. כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "ויזנב בך וכו' ולא ירא אלקים" - דהינו: בעת שאין להם פח 'מלכות-דקדשה', שהיא בחינת 'ירא אלקים'.

סו.
(ח"א קלה)

על-כן נאמר בעמלק (דְּבָרִים כה, יח): "ויזנב בך כל הנחשלים וכו' ולא ירא אלקים" - כי עקר פחו היה: מחמת שלא העלו את ה'מלכות-דקדשה', מחמת שלא היה להם 'יראת אלקים', שהוא בחינת 'מלכות'.

סז.
(ח"ב יט)

עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל וכו'.

והוא אסור גדול מאד להיות מחקר חס-ושלום וללמד ספרי החכמות, כי יש אבן נגף בכל חכמה וחקמה שהיא בחינת 'עמלק', שעל-ידי-זה יכולין לפל חס-ושלום.

כי 'עמלק' היה 'פילוסוף' ו'מחקר', וכפר בעקר, כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "ולא ירא אלקים" - דהינו: שהוא רק נוהג על-פי חכמות, ואין לו 'יראה' כלל.

"לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֶק" - היא בְּחִינַת
 'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתְּחִתּוֹנָה. כִּי
 עָקַר 'מַחֲיית עַמְּלֶק' תְּלוּי בִ'יְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת יז, ט): "צֵא הִלָּחֵם בְּעַמְּלֶק".

ס.ט.

(ח"א ל, ו; ח"א קלה)

צָרִיךְ לְחַתֵּךְ וּלְהוֹצִיא ה'מַלְכוּת־דְּקַדְשָׁה',
 מִבֵּין ה'אַרְבַּע גְּלוּת' שֶׁל ה'אַרְבַּע
 מַלְכוּת דְּסִטְרָא־אַחָרָא, וּלְהַעֲלוֹתָהּ אֶל
 אֲוֵר־הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְש־רִגְלִים.

וְזֶה (שְׁמוֹאֵל־א טו, לו): "וַיִּשְׁפֹּף שְׁמוֹאֵל אֶת
 אָגָג". וּפְרֻשׁ רַש"י: "וַיִּשְׁפֹּף - הִתְכוּ
 לְאַרְבַּע".

הֵינּוּ: שְׁחַתְךָ וְהַבְּדִיל אֶת הַדָּל"ת, בְּחִינַת
 'מַלְכוּת־דְּקַדְשָׁה', מ'אָגָג', שֶׁהוּא
 'כְּלָלוּת אַרְבַּע מַלְכוּת דְּסִטְרָא־אַחָרָא', כְּמוֹ
 שְׁכַתוּב (בְּמִדְבָר כד, כ): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלֶק",
 וְהַעֲלָה אוֹתָהּ אֶל 'אֲוֵר־הַפְּנִים', בְּשִׁלְש־
 רִגְלִים.

וְזֶה: 'וַיִּשְׁפֹּף' - רֵאשִׁיתוֹת: "ש'בוֹעוֹת
 ס'בוֹת פ'סח".

לקוטי תפלות

פרשת כי תצא

מפתח התפלות

מעודדנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו (ח"ב מד).

[ה] "פי תבנה בית חדש" - שינזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין; ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו' (ח"א קמה).

[ו] "ונשמרת מכל דבר רע" - "שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טמאה בלילה"; "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מ'מקרה-לילה' חס-ושלום (ח"א יט).

[ז] "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מרבנים ודינים שאינם הגונים המקלקלים את המשפט, ומביאין חס-ושלום טמאת 'מקרה-לילה' על-ידי עוות דינים; ונזכה להשמר ולהנצל תמיד מ'מקרה-לילה', ונזכה לתקון-הברית בשלמות (ח"ב ה).

[ח] "פי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מפגם הברית ומ'מקרה' מענתה ועד עולם (תפלה שלאחרי תקון-הכללי).

[א] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה לשוב בתשובה שלמה, אפלו אחרי שתעינו כל-כך פשה אבד (ח"א פג).

[ב] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה שהשם-יתברך והצדיקים לא יתיאשו מאתנו, ויחפשו אותנו פשה אבד (תפלות ותחנונים, השמטה ללקוטי תפלות ח"א פג).

[ג] "השב תשיבם לאחיה"; "עד דרש אחיה אתו והשבתו לו" - שינזכה למצא כל אבדותינו על-ידי הצדיק-האמת; ושינזכה לשוב כל המניעות, ולהתקרב אליו, ולהתיגע ולטרוח בכל כחנו, לחפש ולבקש אצלו, אחר כל אבדותינו שאבדנו מעודדנו עד היום הזה (ח"א כז).

[ד] "השב תשיבם לאחיה" - שינזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו

[ט] **"וְהָיָה מַחְנִיךָ קְדוֹשׁ"** - שְׁנֹזֶבֶת שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח, חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְדוֹשָׁה (ח"ב).

[י] **"אַרְבַּעִים יָפְנוּ לֹא יִסִּיף"** - עֲנִין ל"ט מַלְקוֹת' - שְׁנֹזֶבֶת לְהַנְצִל מִה'ל"ט קַלְלוֹת, שֶׁהִיא הַטְּרָחוֹת וְיִגִיעוֹת אַחֲרֵי הַפְּרִנָּסָה, וְנֹזֶבֶת ל"ט אֹרוֹת, בְּחִינַת ל"ט מְלֹאכֶת הַמְּשָׁפָן, וְנִהְיָה שְׁמַחִים בְּחֻלְקָנוּ תַמִּיד (ח"א יא).

[יא] **"יְבַמָּה יָבֵא עָלֶיךָ וְלִקְחָהּ לֹו לְאִשָּׁה וְיַבְמָה";**
"וְחֻלְצָה נִעְלוּ מֵעַל רַגְלוֹ" - מִצּוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה'

- שְׁנֹזֶבֶת שְׁלֵא נִצְטָרַךְ לְבֹא חֲלִילָה לְיַדֵי יְבוּס וְחֻלְצָה, וְנֹזֶבֶת בְּלִנּוּ ל'זָרַע שֶׁל קַיִמָא'; וְכָל אוֹתָן שְׁצָרִיכִין לְקַיִם מִצּוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה', שְׁיִזְכּוּ לְקַיִמָם בְּשִׁלְמוֹת (ח"א כא).

[יב] **"זְכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמָלֶךָ וְגו'."** אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ, וְיִזְנַב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשְׁתִּים אַחֲרֶיךָ וְאֵתָה עֵיף וְיִגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" - שְׁנֹזֶבֶת לְהַנְצִל מִדְּרָכֵי הַמַּחְקָרִים וְחֻכְמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת, וּמֵאֲבַגְיֵי נֶגֶף שְׁלֵהֶם, אֲשֶׁר בְּכֵלֶם מִנְּח 'קַלְפַת וְזִהְמוֹת עֲמָלֶךָ' שֶׁהוּא ה' אֲבֹן-נֶגֶף' שְׁבִכַל הַחֻכְמוֹת (ח"ב יד).

וּמִתּוֹעֲבִים מְאֹד מְאֹד, לְדָרְכִים רָעִים וּמִבְּלָבָלִים מְאֹד.

כִּי הִרְעוֹתִי אֶת מַעֲשֵׂי מְאֹד, חָטָאתִי עֹוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי, וְהִמְשַׁכְתִּי עָלַי אֶת הַיִּצָּר-הָרָע. עַד שִׁבַּאתִי לָמָּה שִׁבַּאתִי, וְקַלְקַלְתִּי מֵה שִׁקְלַקְלַתִּי.

וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם עַל-יָדַי כָּל עֲבָרָה וְעֲבָרָה, וְעַל-יָדַי כָּל הִרְהוּר וְהִרְהוּר, וְעַל-יָדַי כָּל פָּגַם וּפָגַם, תְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה מְאֹד. וּמִכָּל אֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים, יוֹצֵאִין עוֹד דְּרָכִים נְבוֹכִים וְתוֹעִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה.

וְהִיִּיתִי הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה, וְלֹא הָיָה דִי לִי מֵה שִׁכָּבַר נִתְעִיתִי הַרְבֵּה עַל-יָדַי הָעוֹנוֹת הָרָאוּשׁוֹנִים שֶׁעָשִׂיתִי, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי עָלֵיהֶם בְּכָל יוֹם וְיוֹם חֲדָשִׁים, עוֹנוֹת עַל עוֹנוֹת, וּפְשָׁעִים עַל פְּשָׁעִים,

[א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א פג
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רג, 'תעיתי כשה אבד')
"הִשָּׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֶיךָ" (דְּבָרִים כב, א)
"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד, בִּקְשׁ עֲבֹדָה, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי" (תהלים קיט, קעו)
 שְׁנֹזֶבֶת לְטוֹב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אֶפְלוּ אַחֲרַי שֶׁתְּעִינּוּ כָּל-כֶּךָ כְּשֶׁה אֲבָד

"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד, בִּקְשׁ עֲבֹדָה, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי." "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד בִּקְשׁ עֲבֹדָה". רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, "אִם אִמְרָתִי אֶסְפְּרָה כְּמוֹ", שֶׁתְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים, מִיּוֹם הָיִיתִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, יִקְצְרוּ הַמוֹן יְרִיעוֹת, וְלֹא תוּכַל הָאָרֶץ לְהַכִּיל אֶת כָּל דְּבָרַי.

וְלֹא יִסְפִּיקוּ כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבוֹיּוֹת, וְכָל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, לְבָאֵר וּלְסַפֵּר אֶת עֲצֵם רַבּוּי הַתְּעוֹת וְהַנְּבוּכָה, שֶׁתְּעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים וּפְגוּמִים

וְחֻטָּאִים עַל חֻטָּאִים, וְהִרְהוּרִים עַל הִרְהוּרִים, וּמַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת עַל מַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת, בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים עַל בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים, עַד אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְגּוּ עָלוּ עַל צְוָאֲרֵי הַכְּשִׁילוֹ כַּחַי.

"מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק, שְׁטַחְתִּי אֵלַיךָ כַּפִּי", עֲזַרְנִי הוֹשִׁיעֵנִי, וְכָל־כֶּף תַּעֲיִתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים הִרְבֵּה, לְדַרְכִּים מְבַלְבְּלִים וְנִבְוָכִים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ אִם אַתָּה מְרַחֵם עָלַי, וְאַתָּה קוֹרָא וּמְכַרִּיז וּמְרַמֵּז אֵלַי, אֵינִי שׁוֹמֵעַ וּמְפִיר הַיֵּטֵב קוֹל קְרִיאָתְךָ, וְעַדִּין לֹא שָׁבַתִּי מִטַּעוֹתַי.

אֲוִי לִי וַי לִי, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁל תְּחִנָּה וּבִקְשָׁה וְצַעֲקָה וְחִרְטָה שֶׁבְּעוֹלָם, כָּלֵם הַיִּתִּי צָרִיךְ לְצַעֵק כָּבֵד לְפָנָי כַּמָּה שָׁנִים.

וְעַתָּה אַחַר שֶׁהוֹסַפְתִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה כַּמָּה וְכַמָּה חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, מָה אוֹסִיף לְדַבֵּר עוֹד, וּמִי יוֹכֵל לְחַדֵּשׁ דְּבוּרִים יוֹתֵר, מִי יִשׁוּם לִי פֶה לְדַבֵּר עוֹד כַּפִּי מַה שְּׁאֲנִי צָרִיךְ לְדַבֵּר עִתָּה.

וּבְפָרְט שֶׁבְּאַמַּת אֵינִי זוֹכֵה לְדַבֵּר בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמַּת, אָפְלוּ הַדְּבוּרִים שֶׁהֵייתִי צָרִיךְ לְדַבֵּר, אִם לֹא הֵייתִי עוֹשֶׂה כִּי אִם חֶלֶק מֵאֵלֶּף וּרְבֵבָה מִמָּה שֶׁעָשִׂיתִי. אוֹי אוֹי אוֹי, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה חִילִים אֲגַבֵּר. כְּכֹלֵב מֵת אָנִי מִנַּח לְפָנֶיךָ, כְּטִיט הַנְּרוֹק אָנִי נִשְׁפָּךְ לְפָנֶיךָ. הֲרִי אָנִי לְפָנֶיךָ מְלֹא בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, מְלֹא חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים

מִכֶּפֶף רַגְלִי וְעַד רֹאשׁ, מִיּוֹם עָמַדִי עַל דַּעְתִּי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

עֲזַר לְתוֹעָה וּנְתַעָה בְּדַרְכִּים נִבְוָכִים וּמְקַלְקָלִים, וּמַחְשְׁבוֹת מְבַלְבְּלוֹת כְּמוֹנֵי הַיּוֹם. הוֹרְנִי הַדְּרֵךְ הָאֱמֻת וְהַעֲצֵה הַנְּכוֹנָה, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְהַגִּיעַ מִהֵרָה לְהַדְּרֵךְ־הַיֶּשֶׁר, כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמַּת, וְאַזְכָּה מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת, וּלְעַבְדְּךָ בְּאַמַּת בִּירְאָה וְאַהֲבָה.

חַיְנִי וּפְדֵנִי, "כְּחֹסְדְךָ חַיְנִי, וְאַשְׁמְרָה יְעֻדוֹת פִּיךָ. הַדְּרִיכֵנִי בְּאַמַּתְךָ וְלַמְדֵנִי, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתְךָ קוֹיִתִּי כָּל הַיּוֹם. הוֹרְנִי יְהוָה דְּרֵךְ חֻקֶיךָ, וְאַצְרִנָּה עֵקֶב. חֹסְדְךָ יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ, חֻקֶיךָ לַמְדֵנִי."

☪ [ב] תפלות ותחנונים ☪
הַשְׁמָטָה לְלִקּוּטֵי תְּפִלוֹת ח"א פג
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנ, 'תעיתי כשה אבד')
"הַשֵּׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֶיךָ" (דברים כב, א)
"תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אֲבִד, בְּקִשׁ עַבְדְּךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ
לֹא שָׁכַחְתִּי" (תהלים קיט, קעו)
 שְׂנֹזְכָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהַצַּדִּיקִים לֹא יִתְאַשּׁוּ
 מֵאַתְנֵנו, וְיִחַפְּשׁוּ אוֹתְנֵנו כְּשֶׁה אֲבִד

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּבֵד הַזְּהִרְתָּנוּ וְזִרְזַתָּנוּ עַל יְדֵי חֻכְמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים, לְהַזְדַּרֵּז וּלְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּבַחֲרוּתִי, בְּעֵת שְׁאֲנִי נֶעַר וְרַךְ וְ"עוֹל יָמִים", וְעַדִּין לֹא נִתְעִיתִי כָּל־כֶּף בְּהַדְּרֵכִים הַנְּבֻכִים, וְגַם לֹא שָׁכַחְתִּי עַדִּין

את קולך הקדוש שאתה קורא ומכריז
אלי בכל פעם לשוב אליך.

ועתה מה אעשה, אחרי אשר לא
שמעתי בקול מורי ורבותי,
והזקנתי בחטאי כל-כף, וכמעט אשר
שכחתי את קול קריאתך וקול התורה
והמצוות, אשר מכריזין וקוראין לפני
תמיד לשוב מדרך הנבוכים, ואיני שומע
ומכיר בקולם כלל.

אבל אף-על-פי-כן, כבר הודעתנו: כי
אין שום יאוש בעולם כלל,
ועדין יש תקנה, כי אתה "חושב
מחשבות לבלתי ידח ממך אפלו מי
שנדח" כבר לגמרי חס-ושלום, ואתה
חושב מחשבות לקרבו אליך, "כי לא
תחפץ במות המת, כי אם בשוב רשע
מדרך וחייה, ועד יום מותו תחכה לו, אם
תשוב מיד תקבלו".

ואני רואה ומביט מרחוק, עצם רחמיך
וחסדיך הרבים עלי, גם עתה, כי
גם "עד זקנה ושיבה אל תעזבני", ואתה
חושב מרחוק להיטיב אחריתי, ואתה
קורא אותי ומרמז לי ברמזיך הקדושים
בכל פעם גם עכשו, לרחם עלי מעתה
על-כל-פנים, ולעזב דרכי הרע,
ומחשבותי המגנות, ולשוב אליך,
ותרחמני.

ולפעמים אתה קורא אותי בקריאה
ממש, על-ידי צדיקיך
הקדושים, שמוכיחין אותי ב"תוכחה
מגלה מאהבה מסתרת".

וכמה פעמים אין מספר, אשר הסברת
לי פנים, והראית לי דרכי טובך
ורחמיך הגדולים עלי. נודה לך ונספר
תהלתך, על נסיה שבכל יום עמנו, ועל
נפלאותיך וטובותיך שבכל עת.

ואפלו אם לפעמים אתה בועט בי,
ומכה אותי ביסורים, חס-
ושלום, גם זה הוא ברחמים וחסדים
גדולים, והכל לטובתי, בכדי למרק
עוונותי, ולהזכירני לשוב בתשובה
שלמה לפניך.

וגם ידעתי, כי גם התורה והמצוות
עדין מכריזין וקוראין לפני בכל
פעם, ומעוררין את לבבי לשוב אליך.
ואם כי לא זכיתי עדין לשמע בקולם
ולקים דבריהם, אבל על-כל-פנים יודע
אני ומבין מכל-זה, כי עדין לא נתאשפת
ממני חס-ושלום מלקרבני אליך.

על-כן, כל עוד נשמתי בי, אזעק
ואשוע אליך, שתמהר לבקש
אותי להחזירני אליך, כל זמן שלא
שכחתי עדין לגמרי חס-ושלום את קול
התורה והמצוות.

ותשמע ותקבל תפלתי זאת בזכות דוד
המלך עליו השלום, שהיה
צדיק גדול ונורא מאד, וכן שארי
הצדיקים הקדושים שהיו אחריו והם
צעקו אליך: "תעיתי כשה אבד בקש
עבדך, כי מצותיך לא שכחתי".

בזכותם וכחם הגדול, חוס וחמל גם
על צאן אובדות ונפשות
הנדחות כמוני היום, ואזכה גם-כן להיות

בְּכָל־ל הָאֲבֹדֹת הַמִּתְבַּקְּשׁוֹת עַל בְּעֲלֵיהֶן,
וּתְבַקֵּשׁ אַחֲרַי עַד שֶׁתִּמְצָאֵנִי, וְתַחְזִירֵנִי
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָי.

⊗ [ג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קכז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קפח, 'צריך לנסע להצדיק)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

"עד דרש אחיק אתו והשבנתו לו" (דברים כב, ב)

שְׂנֹזֶפֶה לְמִצָּא כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק־הָאֲמֵת;
וְשְׂנֹזֶפֶה לְשֹׁבֵר כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְלַהֲתַקְרֵב אֵלָיו,
וְלַהֲתִיַּגֵּעַ וּלְטַרַח בְּכָל פְּחָנוֹ, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אֶצְלוֹ, אַחֲרַי
כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁאֲבָדְנוּ מֵעוֹדְנוּ עַד הַיּוֹם־הַזֶּה

"נִשְׁכַּחְתִּי כִּמֵּת מִלֵּב הָיִיתִי כְּכֹלִי אֲבָד.
תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד בְּקֶשׁ
עֲבָדְךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי."
רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, "מִי יִתְּנֵנִי כִּירְחֵי
קָדָם, כִּימִי אֱלוֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי. בְּהִלּוֹ
נֵרוֹ עָלַי רֵאשִׁי, לְאוֹרוֹ אֶלְךָ חֶשֶׁךְ."

מָלֵא רַחֲמִים, אַתָּה יוֹדֵעַ כָּל הַהִשְׁגוֹת
וְהַיְדִיעוֹת שֶׁיִּדְעָה וְהַשִּׁיגָה נִשְׁמַתִּי
קָדָם שֶׁיִּצְאָה לְאוֹיֵר הָעוֹלָם־הַזֶּה, בַּעֲת
שֶׁהִיִּתִי בְּמַעֵי אִמִּי בְּתִשְׁעָה יְרַחֵם לְדָה,
שֶׁהִיָּה נֵר דוֹלֵק עַל רֵאשִׁי וְהִיִּתִי מִבֵּיט בְּהַ
מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ.

וּבִיּוֹן שִׁיִּצְאָת לְאוֹיֵר הָעוֹלָם, מִיָּד נִשְׁכַּח
וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל הָאוֹר הַגָּדוֹל
הַזֶּה. וְאֲנִי צָרִיךְ כָּל יְמֵי חַיֵּי לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרָי זֶה, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ בְּכָל כַּחֲסִי
אַחֲרַי אֲבָדְתִּי שֶׁאֲבָדְתִּי וְשִׁכַּחְתִּי.

וְאֲנִי בַעֲצָם גְּשָׁמֵי־חַיִּים וְקִשְׁיוֹת עֲרַפִּי, לֹא
דֵי שְׁלֵא הַשְׁתַּדְּלֵתִי לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ

כְּרֵאוּי אַחֲרַי אֲבָדְתִּי, אִף גַּם עָשִׂיתִי מִהַפֶּךְ
אֶל הַפֶּךְ. כִּי הִלְכֵתִי אַחֲרַי תְּאוֹת לְבִי,
וְהִרְבִּיתִי לְחַטָּא וּלְפִשְׁעֵי נִגְדָּךְ, אֲשֶׁר עַל־
יָדָם הוֹסַפְתִּי לְאֲבָד בְּיָדַיִם עוֹד הִרְבָּה.

עַד אֲשֶׁר נִתְרַחַקְתִּי מִמְךָ כְּמוֹ
שֶׁנִּתְרַחַקְתִּי, וְנִשְׁכַּח וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל
טוֹב נִשְׁמַתִּי, כָּל טוֹב הַנִּצְחִי, כָּל טוֹב
הָאֲמֵתִי.

וְאֲנִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ אִיךָ לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרַי אֲבָדְתִּי, אֲבֹדוֹתִי
הָרַבּוֹת מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר כִּמְעַט אֲבָדְתִּי אֶת
עֲצָמֵי לִגְמָרֵי חֶסֶד־וְשְׁלוֹם. "לוֹלִי יְהוָה
עֲזַרְתָּה לִּי, כִּמְעַט שְׁכָנָה דוּמָה נִפְשִׁי.
לוֹלִי תוֹרַתְךָ שֶׁעָשִׂיתִי, אֲזִי אֲבָדְתִּי בְּעֵנָיִי."

וְעַתָּה מָה אֶעֱשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, רְבוֹנוֹ
שֶׁל עוֹלָם, יוֹדֵעַ תְּעַלּוֹמוֹת עַד
אֵינְךָ חֶקֶר, צוֹפֵה נִסְתָּרוֹת, צוֹפֵה וּמִבֵּיט עַד
סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כָּל אֲבֹדוֹתֵי הָרַבִּים
הַיֵּכֶן הֵם, וּבַחֲסִדְךָ הַגָּדוֹל חֲמַלְתָּ
עָלֵינוּ חֲמַלָה גְּדוֹלָה וַיִּתְּרָה, וְגַלִּיתָ לָנוּ:
שֶׁכָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הֵם
אֶצְלֵךְ הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִיִּים.

אֲבָל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים מְאֹד, אָנוּ
רַחוּקִים מְאֹד מִהַצַּדִּיקִים
הָאֲמֵתִיִּים, אֲשֶׁר אֶצְלָם הֵם כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.
וְאֵינְךָ אֲתָנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה, מִי הוּא הַצַּדִּיק־
הָאֲמֵת אֲשֶׁר אֶצְלוֹ כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.

מִכָּל־שָׁכֵן שֶׁאֵינְךָ אָנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ
אִיךָ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ אֶצְלוֹ,
אַחֲרַי כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ הָרַבּוֹת וְהָעֲצוּמוֹת שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

מלא רחמים, "פקח עיניך וראה שוממותינו", שאנו הולכים כתועים ואין לבקש, פיתומים ואין להם אב, כטמאים ואין לטהר, כדלים ואין להננם.

"אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי". להיכן אנוס לעזרה, אל מי מקדושים אפנה, "ואמר אבד נצחי ותחלתי מה'. זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל. חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו".

על-כן באתי לפניך בעל הרחמים האמת, שתרחם עלי למען שמך, ותחוס ותחמל עלי בעצם חמלתך, יהמו ויכמרו מעיך ורחמיך עלי, ותפקח את עיני מהרה, שאזכה לראות ולידע את הצדיק-האמת אשר כל אבדותי הם אצלו.

ואזכה לשבר כל המניעות, ולהתקרב אליו מהרה. וברחמיך תסיעני, שאזכה להתיגע ולטרח ולהשתדל בכל כחי כל ימי, לחפש ולבקש אצלו אחר כל אבדותי שאבדתי מעודי עד היום-הזה.

עד אשר אזכה למוצאם בחיי מהרה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת, להפיר אותך, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך באמת.

ותשמרני ותצילני מעתה, שלא אובד עוד שום אבדה כלל מעתה ועד עולם.

רחם עלי למען שמך, חמל על תפלת הערער כמו שכתוב: "פנה אל תפלת הערער, ולא בזה את תפלתם". וכתוב: "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני, ולא הסתיר פניו ממנו, ובשועו אליו שמע. תודיעני ארח חיים, שבע שמחות את פניך, נעימות בימינך נצח". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב מד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פח, המלאכים המכופשים אחרי האבדות)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

שנזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו מעודנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו

"אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים", אבי שבשמים, "מלכי ואלהי כי אליך אתפלל".

"יהוה חקרתי ותדע. אתה ידעת שבתי וקומי, בנתה לרעי מרחוק. ארחי ורבעי זריתי, וכל דרכי הספנתה. כי אין מלה בלשוני, הן יהוה ידעת כלה. אחור וקדם צרתני, ותשת עלי כפכה. פליאה דעת ממני, נשגבה לא אוכל לה. אנה אלך מרוחק, ואנה מפניך אברח. אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנף".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, "חֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַח מִמֶּךָ נְדָח",
רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְקַבֵּץ נְדַחֵנוּ
מֵאַרְבַּע פְּנֵפוֹת הָאָרֶץ, בְּקֶשׁ בְּרַחֲמֶיךָ צֵאן
אוֹבְדוֹת, "צֵאן נְדָח וְאִין מְקַבֵּץ". רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבֵד, בְּקֶשׁ
עֲבָדֶךָ".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מֵרַב עָנְיִי וְעַמְלִי,
וּמֵרַב עֵצֶם עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָרַבִּים
וְהָעֲצוּמִים בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר,
וּמֵעֵצֶם בְּלָבוֹל דַּעְתִּי מֵרַבּוּי הַפְּגָמִים
שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

עַל-כֵּן אֵינִי יְכוּל לִפְתַּח פִּי לְדַבֵּר כְּלָל,
וְקָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד,
לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ, וְגַם אִי-אֶפְשָׁר
לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ כְּכֹל אֲשֶׁר עִם
לְבָבִי, כִּי "צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ" מְאֹד,
אֲשֶׁר לֹא יִסְפִּיק הַזְמַן לְפוֹרְטֵם, "כִּי רַבּוֹת
אֲנַחוֹתַי וְלִבִּי דוּי".

אֲבָל אֶף-עַל-פִּי-כֵן, הִצִּיקְתָּנִי רוּחִי
"וְעֲצוֹר בְּמַלְיָן לֹא אוֹכֵל", אֲמַרְתִּי
אֲשִׁיחָה וַיְרוּחַ לִי, אֲדַבְּרָה וַיַּעֲבֹר עָלַי מָה,
אוֹלִי אֲזַכָּה עִתָּה, לְמַצֵּא הַנִּקְדָּה-טוֹבָה
הַשֵּׁיךְ לְלִבִּי עִתָּה בְּאַמֶּת, שְׂאֲזַכָּה עַל-יָדֶךָ
לְשׁוֹב אֵלַיךָ מֵעִתָּה בְּאַמֶּת.

וְאֵיךְ שֶׁהוּא אֵיךְ שֶׁהוּא, אֵיךְ שֶׁנִּפְלָנוּ
וַיְרַדְנוּ בְּגִלוֹת הַמֶּר הַזֶּה,
לְמִקּוּמוֹת שִׁירְדָנוּ, כָּל אֶחָד לְפִי יְרִידָתוֹ,
עִם-כָּל-זֶה עֲדִין חוֹבָה עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד, לְחַתֵּר וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ, אַחַר
אֲבֹדוֹתֵנוּ הָרַבּוֹת וְהָעֲצוּמוֹת מְאֹד בְּלִי
שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, אֲשֶׁר אֲבִדְנוּ בְּגִלְגוֹל זֶה

וּבְגִלְגוּלִים אַחֲרַיִם, עַל-יְדֵי תֹאוֹתֵינוּ
הָרָעוֹת.

אוֹלִי נִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמִים גְּדוֹלִים אֲצִל
בְּעַל הָרַחֲמִים הַמְרַחֵם עַל כָּל
הָאוֹבְדִים וְהַנְּדָחִים, הַגּוֹזֵר בְּתוֹרָתוֹ
לְהַשִּׁיב אֲבֹדוֹת, אוֹלִי יֵשׁ תְּקוּהָ לְמַצֵּא
אִיזָה אֲבֹדָה מֵאֲבֹדוֹת נַפְשָׁנוּ הָרַבִּים, אוֹלִי
נִזְכָּה לְמַצֵּא מְקַצֶּתֶם אוֹ כָּלֶם.

וְאֶף-עַל-פִּי שְׂאֵנִי בְּעֲצָמַי הַחַיִּב מְכֹל
הַצְּדָדִים, כִּי אֲבִדְתִּי לְדַעַת
מֵה שֶׁאֲבִדְתִּי, וּבְעֲוֹנוֹתֵי-הָרַבִּים מִחַמַּת
תֹּאוֹתַי הָרָעוֹת, הֵייתִי כְּמוֹ שׁוֹטֵה הַמֵּאֲבֵד
מֵה שְׁנוֹתַי לֹו.

אֶף-עַל-פִּי-כֵן, אוֹלִי אֲזַכָּה בְּרַחֲמֶיךָ,
לְמַצֵּא עוֹד אִיזָה
נִקְדָּה-טוֹבָה אֲמַתִּית, שֶׁתּוֹכֵל לְהַתְּגַבֵּר עַל
כָּל מֵה שְׂאֵנִי צָרִיךְ לְהַתְּגַבֵּר.

בְּאַפֵּן שְׂאֲזַכָּה מֵעִתָּה לְשׁוֹב אֵלַיךָ
בְּאַמֶּת, וּלְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא
כָּל אֲבֹדוֹתַי וְאֲבֹדַת אַחֲרַיִם, לְהַשִּׁיבֶם כָּלֶם
לְמִקּוּמָם הָרְאוּי, לְמִקּוּר שְׁנַחֲצָבוּ מִשָּׁם,
בְּאַפֵּן שִׁיתְּקֵנוּ כָּלֶם בְּתַכְלִית הַתְּקוּן
בְּאַמֶּת, כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, אֲתָה
גְּלִיתָ לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכַמֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים: "שֶׁהֶעֱקָר הוּא 'תְּקוּן-הַבְּרִית',
כִּי זֶה עֶקֶר הַנְּסִיּוֹן וְהַמִּתְקַלָּא שֶׁל כָּל אָדָם
בְּעוֹלָם-הַזֶּה, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה בָּא הָאָדָם
לְעוֹלָם-הַזֶּה כִּדֵּי שִׁיתְּנִסָּה בְּנְסִיּוֹן זֶה, וְעַל-
יְדֵי-זֶה יִזְכָּה לְמָה שִׁיזְכָּה אִם יַעֲמֵד בְּנְסִיּוֹן
וּבְצִרוּף הַזֶּה, אֲשֶׁר כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה תְּלוּיָהּ

בזה, כי 'שמירת-הברית' הוא יסוד הכל".

ועתה מה אומר ומה אדבר, אחרי שפגמתי הרבה בפגם-הברית כאשר פגמתי (ובפרט וכו').

"על-כן דברי לעו", ואיני יודע מהיכן להתחיל לדבר. אבל כבר גזרת עלינו על-ידי צדיקיך-האמתיים, לצעק אליך תמיד, ולהתפלל ולהתחנן לפניך תמיד, בין בעליה בין בירידה לפי בחינתנו, יהיה איך שיהיה, לא נחריש ולא נשקוט מלזעק ולצעק ולהתחנן אליך תמיד.

כי חסדיך לא תמים ורחמיך לא כלים, כי אתה יהוה אלהינו "גדלת מאד", וכגדלתך כן חסדיך ורחמיך, וכאשר "לגדלתך אין חקר", כי אין חקר לרחמיך וחסדיך.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכון 'פונות אלול' בשביל 'תקון-הברית'. "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי", ואיני יודע הדרך כלל לכון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לפי בתלמוד תורתך, ועזרני וזפני ללמד ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות השיכים לזה, ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך. עד שאזכה לילך בדרכי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין הנמשכין על-ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שנזכה מהרה ליתקון-הברית בשלמות.

וברחמיך הרבים תצוה למלאכיך הקדושים האוחזים בידם שופרות, הממנים לבקש ולחפש ולחפר ולחתר אחר אבדות.

שישתדלו בתקון נפשנו, ויבקשו ויחפרו אחר כל האבדות שאבדנו בענינו, מעודנו עד היום הזה, על-ידי תאוותינו הרעות, ובפרט על-ידי 'פגם-הברית'.

את כל מה שאבדנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, הכל יחפרו ויחפשו וימצאו כלם מהרה, ויחזירו אותם לנו, באפן שיתקנו נפשותינו על-ידי-זה, בתכלית התקון באמת, כרצונך הטוב.

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף-על-פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם לבאר אפס קצה, מהתחנות ובקשות וודוים והפצרות ופיוסים ותפלות שאני

צריך להתפלל בענין זה, על העבר ועל
ההווה ועל העתיד. אך מה אעשה, כי
דברי נסתמין.

אנא יהוה, מלא רחמים, עזרנו ושמרנו
מעתה, שלא נאבד עוד כלל על-
ידי תאות רעות חסוֹשֵׁלוֹם. רק נזכה
מעתה, לשבר ולבטל מאתנו כל התאות
רעות.

ותצוה ברחמיה, להחזיר ולהשיב לנו
כל האבדות שאבדנו מכבר, הן
בגלגול זה הן בגלגולים שעברו.

וזכנו ברחמיה הרבים, לקים מצות
תקיעת שופר בראש־השנה,
בשלמות כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה
וכוונותיה, ותרי"ג מצות התלויים בה,
באימה וביראה, ובאהבה ובשמחה
וחדוה גדולה.

ותזמין לנו תמיד תוקעים הגונים
בראש־השנה, צדיקים
וכשרים, שיהיה להם כח לעורר על-ידי
'קול השופר', את 'קול השופר העליון',
אשר אתה עתיד לתקע בו לחרותנו.

ועל-ידי־זה תקבץ נדחינו, ותשיב לנו
את כל אבדותינו שאבדנו
מעולם עד היום הזה.

אלהינו ואלהי אבותינו, תקע בשופר
גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ
גליותנו, וקרב פזורנו מבין הגוים,
ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ, וקבצנו יחד
מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו.

ויקיים מהרה מקרא שכתוב: "והיה
ביום ההוא, יתקע בשופר גדול,

ובאו האובדים בארץ אשור, והנדחים
בארץ מצרים, והשתחוו ליהוה בהר
הקדש בירושלים". ונאמר: "ואדני
אלהים בשופר יתקע, והלך בסערות
תימן, יהוה צבאות יגן עליהם, כן תגן על
עמך ישראל בשלומך". עושה שלום
במרומו, הוא ברחמיו יעשה שלום
עלינו, ועל כל ישראל, ואמרו אמן.

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"א קמה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רסו, ז'למקנהו עשה סכת)

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

שנזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין;
ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו'

ובבן יהי רצון מלפניך מלא רחמים
וחסדים, שתשפיע עלינו דעת
שלם ואמתי על-ידי מצות ספה הקדושה,
באפן שנזכה אנחנו וכל עמך בית ישראל
הצריכים לבנות בית, שלא יזיק לנו הבנין
כלל, ולא יגיע לנו שום סכנה בגוף ונפש
וממון על-ידי בנין ביתנו.

רק אדרבא, נזכה כל אחד ואחד לבנות
בית בקדשה ובטהרה גדולה,
בחכמה בתבונה ובדעת דקדושה. ויקים
מקרא שכתוב: "בחכמה יבנה בית
ובתבונה יתכונן. ובדעת חדרים ומלאו
כל הון יקר ונעים".

ונבנה ביתנו לשם יהוה, לעסק בו
בתורה ותפלה, ולהכניס בו
אורחים הגונים, עד שיהיה ביתנו בית-

תורה ותפלה, בית ועד לחכמים, ונקרא שם "בשם יהוה אל עולם".

ותפרם עלינו ספת שלומך תמיד, ובצל כנפיך תסתירנו. ונזכה כל אחד ואחד המכרח לעסק בבנין, שלא יזיק לו הבנין כלל.

רק תשמרנו ותגן עלינו בכח קדשת ספה שעמך ישראל מקימים, שנזכה לבנות הבית בחכמה אמתית, למען שמך לבד.

ויהיה ביתנו, "בית שמגדלין בו תורה ותפלה", שנזכה לדבר בביתנו, הרבה דברי-תורה ותפלה, כפי מה שקבלנו מרבותינו הקדושים.

ונזכה להמשיך בתוך ביתנו, שפע טובה וברכה, ורחמים וחסים, וכל טוב אמתית לנצח בגשמיות וברוחניות בזה ובבא.

וברחמיך הרבים תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבנין ביתנו בשפע גדול, ולא יגיע לנו שום עניות ולא שום חסר על-ידי בנין ביתנו. ולא יטריד אותנו הבנין חסוֹשֵׁלוֹם, ולא יבלבל אותנו כלל מעבודתך באמת.

ותזמין לנו לכל אחד ואחד, עצים המסגלים לביתו, ויהיו מסדרים בהבנין כפי הסדר הראוי להם מששת ימי בראשית. ותסבב כל הסבות

לטובה, באפן שיהיה הבנין רק לטובה בכל האופנים, לנו ולבנינו ולכל יוצאי חלצינו.

מלא רחמים, אתה לבד יודע כל מה שנעשה בענין הבנינים, וכמה סכנות יש בהם. אבל אתה יודע כמה וכמה מכרחים לבנות ביתם, כי אי-אפשר לשבת בחוץ, ובפרט איש ישראל שצריך בית לעבודתו, לקבל בו שבת ויום-טוב, ולהכניס אורחים, ולגדל בו בניו לתלמוד-תורה.

ומה יעשה בשר-ודם קרוץ מחמר נבצר מדעת, ובפרט פמוני היום, לכונן רצונך באמת בענין זה ובכל הענינים.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתנהג תמיד כרצונך באמת. "יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף". ויקים בנו מקרא שכתוב: "יהוה ישמרך מכל רע ישמר את נפשך. יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם".

ותמחר ותחיש לגאלנו, ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו. ויקים בנו מקרא שכתוב: "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתי, עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי, פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגאלי.

❁ [זו] לקוטי-תפלות ח"א יט ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבוקים')

"וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע" (דְּבָרִים כג, י)

"שְׁלֵא יִהְיֶה רָע בְּיָדֶיךָ וְיָבֵא לְיָדֶיךָ טְמֵאָה בְּלִילָה"
(שְׁבוּעוֹת זָרָה ב:)

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לְלִילָה וְגו'" (דְּבָרִים כג, יא)

- שְׁנֵזֶפֶה לְהַנְצִיל מ'מִקְרָה-לְלִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם -

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה,
וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלֵנִי בְּחֶסֶדְךָ
הַגְּדוֹלִים, מ'מִקְרָה-לְלִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
שְׁלֵא יֵאָרַע לִי שׁוֹם מִקְרָה, לֹא בַיּוֹם וְלֹא
בַלַּיְלָה, רַק אֶזְכֶּה לִישָׁן בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה,
בְּטוֹב אֲלֵין אֶקִּיץ בְּרַחֲמִים.

אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים
וְחֶסֶדִים גְּדוֹלִים וְעֲצוּמִים תָּמִיד,
צוּפֵה מְרַחוֹק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתֵנוּ.

חֹם וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, הַמּוֹן מַעֲיָךְ
וְרַחֲמֶיךָ יַעֲזֹרְנוּ עָלֵינוּ, חַמַּל עָלֵינוּ
וְעַל עוֹלָלֵנוּ וְטַפֵּינוּ, וְהַצֵּל אוֹתִי וְאֶת כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מ'מִקְרָה-לְלִילָה'.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת עַצְמְךָ הַפָּגֵם הַגְּדוֹל
וְהַנּוֹרָא הַנוֹגֵעַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
לְמַעַל לְמַעַל, עַל-יְדֵי 'מִקְרָה-לְלִילָה'
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה חֲרָבָה עִירֵנוּ, וְשָׁמַם
בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, וְנִטַּל כְּבוֹד מִבֵּית
חַיֵּינוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ, וְנִתְפָּזְרָנוּ
בֵּין הַגּוֹיִם, וְנִדְחָנוּ בְּאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ.

חַמַּל עַל שְׂאֵרֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
חַמַּל עַל עַנְיֵי הַצֹּאן, "צֹאן נִדָּח
וְאֵין מְקַבֵּץ". מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב

וּמַטִּיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ, שׁוֹבָה אֲלֵינוּ בְּהַמּוֹן
רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ, וְאָמַר
לְצָרוֹתֵינוּ דִּי.

וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁמְרֵנוּ
וְתִצְלֵנוּ מֵעֲתָה מ'מִקְרָה-לְלִילָה',
וְשָׁמַר צֵאתֵנוּ וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת נִשְׁמָרִים
מִכָּל דְּבַר רָע, שְׁלֵא נִהְרַהַר בַּיּוֹם, וְלֹא
נָבִיא לְיָדֶיךָ טְמֵאָה בְּלִילָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
וְנִזְכֶּה שְׁתִּהְיֶה מִחֲשַׁבְתֵּנוּ קְדוּשָׁה וְטְהוֹרָה
תָּמִיד.

❁ [זי] לקוטי-תפלות ח"ב ה ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לְלִילָה וְגו'" (דְּבָרִים כג, יא)

שְׁנֵזֶפֶה לְהַנְצִיל מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים
הַמְּקַלְקָלִים אֶת הַמְּשַׁפֵּט, וּמְבִיאִין חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאָת
'מִקְרָה-לְלִילָה' עַל-יְדֵי עֲבוֹת דֵּינָם; וְנִזְכֶּה לְהַשְׁמֵר וּלְהַנְצִיל
תָּמִיד מ'מִקְרָה-לְלִילָה', וְנִזְכֶּה לְתַקּוּן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת

וְתַעֲזָרְנוּ בְּכָל עֵת, לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד
בְּשִׁמְחָה וְחֵדוּה גְּדוֹלָה, עַד
שְׁנֵזֶפֶה עַל-יְדֵי הַשְׁמֵחָה, לְהַנְצִיל מִטְּמֵאָת
קָרִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, הַבָּאָה עַל-יְדֵי עֲצָבוֹת
וּמְרָה-שְׁחוֹרָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח,
הַצִּילֵנוּ נָא מִטְּמֵאָה הַרְעָה הַזֹּאת, שְׁמְרֵנוּ
נָא וְהַצֵּל נַפְשֵׁנוּ מ'מִקְרָה-לְלִילָה'.

זָכְנוּ לְקַדֵּשׁ אֶת מִחֲשַׁבְתֵּנוּ, וְתִמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַמַּחֲיָן עַל-יְדֵי
הַמְּגִינֵי אֶרֶץ, עַד שְׁנֵזֶפֶה לְשִׁבְרֵ תְּאוֹת-
נְאוּף לְגַמְרֵי.

וּתְזַכְּנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּלְחַזֵּק
אֶת כַּח הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
עַל-יְדֵי עֵז שִׂמְחָתְנוּ, וְתִמְשִׁיךְ לָנוּ פְּרֻנְסָה
טוֹבָה מִן-הַשָּׁמַיִם בְּהִרְחָבָה גְּדוֹלָה.

וַיְהִי כֹל אֲכִילוֹתֵנוּ וּשְׂתִיתֵנוּ מִבְּרָרִים
וּמְזַכְּכִים בְּלִי שׁוּם אַחִיזַת תְּעֹרֶכֶת
כַּח הַשָּׂדִים וְהַסְטָרָא-אַחְרָא כָּלֵל, וְלֹא
יְהִי לָהֶם שׁוּם כַּח לְחַמֵּם אֶת הָאָדָם חֶסֶד-
וְשָׁלוֹם בְּחַמִּימוֹת אֲשֶׁר הִתְאַוָּה הַזֹּאת,
וְתִצִּיל אוֹתְנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד
מִ'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ'.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים, מְלֵא
יְשׁוּעוֹת וְהַצְּלוֹת, מְלֵא חַמְּלָה וְחֲנִינָה,
מְלֵא טוֹב, "טוֹב ה' לְכֹל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל
מַעֲשָׂיו".

שְׂתַתְּיָהּ בְּעִזְרֵי מַעֲתָהּ, וְתִשְׁמְרֵנִי שְׁלֹא
אֲחַטָּא עוֹד. הַצִּילֵנִי מַעֲתָהּ
מִ'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ', וְלֹא אֶהְרַהֵר בַּיּוֹם וְלֹא
אָבֵא לְיַדֵּי טְמֵאָה בַּלְיִלְהָ, "גַּם מִזִּדִּים
חֶשֶׁךְ עִבְדֶּךָ אֵל יִמְשְׁלוּ בִּי אֲזִ אֵיתָם,
וְנִקִּיתִי מִפֶּשַׁע רַב".

זִכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד.
וְתוֹצִיאֵנִי מִמְצָלוֹת יָם, וְתִצִּיל
נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלְלוֹת מְאֹד, מִפְּגָם 'מְקַרְהַ-
לְיִלְהָ' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלֹא נִכְשַׁל בְּעוֹן זֶה
לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם, לֹא בְּשׁוּגָג,
וְלֹא בְּמִזִּיד, לֹא בְּאַנְס, וְלֹא בְּרִצּוֹן.

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים,
וְתִצִּילֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ אוֹתְנוּ וְאֵת כָּל

עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם
כְּשָׂרִים וְהַגּוֹנִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ
אֵת כָּל מַה שֶּׁהֵם גּוֹרְמִים לָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ-
הָרַבִּים, וְאֵין מִי שִׁיעֲמַד בְּעַדְנוּ, כִּי אֵין
בָּנוּ כַח וּגְבוּרָה לְהַכְּנִיעֵם וּלְהַשְׁפִּילָם.

אֲנִי יְהוָה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, הַמְּלִיךְ
הַמְּשַׁפֵּט, זָכְנוּ לְמִשְׁפָּט דְּקִדְשָׁה,
וְהַצִּילֵנוּ מִדִּינִים וּרְבָנִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים
הַמְּקַלְקְלִים אֶת הַמְּשַׁפֵּט, וּפּוֹגְמִים
בְּמִרְכָּבָה הָעֲלִיוֹנָה בְּ"כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט",
אֲשֶׁר שָׁם הָאֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה, וְעַל-
יְדֵי-זֶה נוֹפְלִים אֲהָבוֹת נְפוּלִין מִשָּׁם,
וּמְכַנְיָסִים 'תְּאוֹת נְאוּף' בְּעוֹלָם, וּמְבִיאִין
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאֵת 'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ' עַל-יְדֵי
עוֹנוֹת דִּינָם.

הַצִּילֵנוּ, שְׁמֵרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֵא יִזִּיק
לָנוּ כָּלֵל עוֹנוֹת מִשְׁפָּטָם.
וְתִצִּילֵנוּ מֵאֲהָבוֹת הַנְּפוּלִין. וְנִזְכֶּה
לְהַעֲלוֹת וּלְבָרַר אֶת כָּל הָאֲהָבוֹת,
לְהַעֲלוֹתָם וּלְהַחֲזִירָם אֶל שְׂרָשָׁם
שֶׁבְקִדְשָׁה בְּאַמֶּת.

וְתַעֲזָרְנוּ וְתִזְכְּנוּ לְתַקֵּן אֶת הַמְּשַׁפֵּט
בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוֹלָה,
בְּתַכְלִית הַתְּקוּן בְּשָׁלְמוֹת.

וְתַעֲזָרְנוּ בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל, לְקַשֵּׁר אֶת
הַמְּרַכָּבָה הַקְּדוּשָׁה, עַד
שֶׁנִּזְכֶּה לְתַקּוֹן הַמְּשַׁפֵּט, וְיִתְתְּקֵנוּ "כִּסְאוֹת
לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד".

וְנִזְכֶּה לְתַקֵּן בְּשָׁלְמוֹת פְּגָם הָאֲהָבוֹת
הַנְּפוּלִין, וְלֹא יְהִי לָנוּ שׁוּם
תְּאוֹה רָעָה הַנִּמְשַׁכֶּת מֵהָאֲהָבוֹת הַנְּפוּלִין.

וּתְזַכְּנוּ לְאַהֲבָה דְקַדְשָׁה, לְקַבֵּל עָלֵינוּ תָּמִיד עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, בְּאַהֲבָה רַבָּה וְעֵזָה, וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה.

וּתְשַׂמְּרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ תָּמִיד מִמְּקָרָה-לִּילָה, וְתַזְכְּנוּ מֵהָרָה לְתַקוּן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת כְּרָצוֹנָה הַטּוֹב.

וּתַצִּילֵנִי מֵעֲתָה מִכָּל מִיַּי פָּגַם הַבְּרִית שְׁבַע עוֹלָם, בְּמַחְשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה. וְתַהֲיֶה עִמִּי תָּמִיד, וְתַשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִמְּקָרָה, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בַּלַּיְלָה, מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

⊗ [ט] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ח ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תזכרה')

"וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

שְׂנֵזֶבֶת שֶׁלֹּא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח, חוּץ לְמַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה

⊗ [ח] תַּפְּלָה שְׁלֹא אַחֲרֵי תַקוּן-הַכְּלָלִי ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רה, 'תקון למקרה-לילה'; ועל-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב צב, 'תקון למקרה-לילה')

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לַיְלָה וְגו'" (דברים כג, יא)

שְׂנֵזֶבֶת לְהִנְצֵל מִפְּגַם הַבְּרִית וּמִמְּקָרָה מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הָאֲמִתִּיִּים, וְאֱלֹהֵי כָּל יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים.

שְׁתַּרְחַם עָלַי, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֱלֹהֵי, וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשַׁמֵּר, וְתַכֶּף אֶת יַצְרֵי לְהַשְׁתַּעֲבֹד לָךְ, וְתִגְעַר בְּהַיָּצֵר-הָרָע, וְתִגְרָשׁוּ מִמֶּנִּי מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

וּתְשַׂמְּרֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַפְּלֵטֵנִי מֵעֲתָה, מִכָּל מִיַּי הַרְהוּרִים רָעִים, וּמִמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת, וּמִפְּגַם הָרָאוֹת, וּמִפְּגַם הַדְּבוּר.

וְתַטְהַרֵנוּ מִכָּל הַטְּמָאוֹת, וּבְכַרְט מִפְּגַם-הַבְּרִית, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא אֲתַרְחַק וְלֹא אֲשַׁתַּלַּח חֶסֶד וְשָׁלוֹם, חוּץ לְמַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר כָּל הַטְּמָאִים וּבְכַרְט הַפּוֹגְמִים בְּבְרִית מִשְׁתַּלְּחִים מִשָּׁם.

אֲנִי יְהוָה מְלֹא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי וְהַעֲלֵנִי מֵהָרָה מִטְּמֵאָה לְטָהָרָה. וְזַכְּנֵי שְׂאֵגָן בְּעַדִּי עַל-יַדֵּי הַמַּחֲזִין וְהַשֶּׁכֶּל, בְּפָנֶי כָּל הַרְהוּרִים וְתַאוֹת-נְאוּף, שִׁיְהִיו הַמַּחֲזִין, שְׁלֵשָׁה מְחִיצוֹת פְּרוּסוֹת, בְּפָנֶי הַרְהוּרִים וְתַאוֹה הַזֹּאת.

עַד שְׂאֵזְכָּה לְקַדְשֵׁת הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְתַאֲסֵף אוֹתִי לְתוֹךְ מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, מַחְנֵה הַקְּדוֹשָׁה. וְנִזְכָּה לְקִים מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהָיָה מַחְנֵיךָ קְדוֹשׁ".

❁ [וי] לקוטי-תפלות ח"א יא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')

"אַרְבַּעִים יָבֵנוּ לֹא יִסִּיךְ" (דברים כה, ג)

- ענין 'ל"ט מלקות' -

שנזכה להנצל מה'ל"ט קללות, שהיא הטרחות ויגיעות אחרי הפרנסה, ונזכה ל"ט אורות, בחינת ל"ט מלאכת המשפן, ונהיה שמחים בחלקנו תמיד

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
שְׁלֹא אֲאָבֵד אֶת עוֹלָמִי חֲסִי-וְשָׁלוֹם
עַל-יְדֵי טְרַדַּת הַפְּרִנְסָה.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִפָּגַם הַל"ט
מְלָאכֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא,
שֶׁהֵם ל"ט מְלָקִיּוֹת, שֶׁהֵם מְטַרִידִים אֶת
רוֹב הָעוֹלָם בִּיגִיעוֹת וְטְרַדוֹת הָעוֹלָם-
הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵם רָצִים כָּל יְמֵיהֶם אַחַר
פְּרִנְסָתָם בִּיגִיעוֹת וְטְרַחוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד,
וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם בְּעֶצְבוֹן", "בְּזַעַת אַפָּם
יֹאכְלוּ לֶחֶם עַד שׁוֹבֵם אֶל הָאֲדָמָה".

וּמְאוּמָה לֹא יִשְׂאוּ בַעֲמָלָם, כִּי טְרַדַּת
הַפְּרִנְסָה מְבַלְבֵּלַת אוֹתָם כָּל
יְמֵיהֶם, וּמוֹנְעַת אוֹתָם מִלְּזָכוֹר וּלְשׁוֹם אֶל
לִבָּם אֶת תְּכֵלִיתָם: 'מָה יַעֲשׂוּ לְיוֹם
פְּקֻדָּה'.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, רַחֵם
עָלַי, וְעַל כָּל חֲבֵרְתָנוּ, וְעַל כָּל
עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַצִּיל אוֹתָנוּ מִכָּל-זֶה,
וְתִזְכֶּה אוֹתָנוּ שְׁלֹא נִהְיֶה טְרוּדִים כָּל־
כְּטְרַדַּת הַפְּרִנְסָה.

וְאִפְלוּ בָּעֵת שְׂאֵנוּ מְכַרְחִים לַעֲשׂוֹת
אֵיזָה עֵסֶק אוּ מִשְׁאֵ-וּמִתָּן
בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, תַּעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,

שִׁיחֶיָּה הַכֹּל בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּאַמַּת
וּבְאַמוּנָה פְּרִצוֹנֶךָ הַטּוֹב, בְּלִי טְרַדָּא וּבְלִי
בְּלָבוֹל הַדַּעַת כָּל־ל. וְנִדְעַ וְנִאֲמִין כִּי הַכֹּל
מֵאַתָּךְ, וְלֹא עַל-יְדֵינוּ כָּל־ל.

וְכָל עֵסֶקְנוּ וְעִשְׂתָּנוּ בְּמִשְׁאֵ-וּבְמִתָּן
וְעֵסֶקִי פְּרִנְסָה, יִהְיֶה הַכֹּל מְזַכֶּךָ
וּמְזַקֵּק, עַד שִׁיחֶיָּה מְאִירִים כָּל הַל"ט
מְלָאכֹת, וְיוֹכְלִלוּ בְּט"ל אִוְרוֹת הַנְּמֻשְׁכִּים
מִשְׁמֶךָ הַגְּדוֹל. וְכָל הַל"ט מְלָאכֹת יִהְיוּ
בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּבַחֲיוֹת 'מְלָאכֶת
הַמִּשְׁפָּן'.

וְתַבְרַךְ אֶת מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּרָכָה
וְהַצְּלָחָה בְּכָל עֵסֶקֵינוּ
וְעִשְׂתֵּינוּ. וְתִזְמִין פְּרִנְסָתָנוּ קוֹדֵם
שְׁנַצְטָרְךָ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם, בְּהַתֵּר
וְלֹא בְּאִסוּר, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחֵבָה וְהַמְּלֵאָה.
"וְיִהְיֶה נוֹעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנֵנָהוּ".

וְעֲזָרְנוּ יְהוָה, שְׁנַהְיֶה שְׂמֵחִים בְּחֵלְקָנוּ
תְּמִיד, וְתִהְיֶה תוֹרַתָנוּ קִבְעַ
וּמְלָאכְתָנוּ עֲרָאִי.

וְאִפְלוּ בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה הַמְּעוּטָה
שְׁנַצְטָרְךָ לַעֲסֵק בְּאֵיזָה עֵסֶק אוּ
מִשְׁאֵ-וּמִתָּן בְּשִׁבִיל הַכְּרַחֲיוֹת פְּרִנְסָתֵינוּ,
גַּם אִזּוּ נִהְיֶה דְּבוֹקִים בָּךְ וּבְתוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא נִשְׁכַּח אוֹתְךָ אִפְלוּ רְגַע
קְלָה.

יוֹנְקוֹתֵם תֵּאֲרַכְנָה פִּאֲרֹתֵם, "עוֹד יִנוּבּוֹן
בְּשֵׁיבָה דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ".

וַיִּתְרַבָּה גְבוּל הַקְּדוּשָׁה עַל־יַדֵּי זָרַע
יִשְׂרָאֵל, שִׁיתְרַבּוּ מְאֹד בְּעוֹלָם,
וַיְהִיָּה נִשְׁאָר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
דוֹרוֹת וְדוֹרֵי דוֹרוֹת, עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת,
וְתִפְקַד לְכָל חֲשׂוֹכֵי בָּנִים, בְּזָרַע שֶׁל
קִימָא', לַעֲבוּדְתָךְ וּלְיִרְאָתָךְ.

וְכָל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
כָּבַר הָלְכוּ לְעוֹלָמָם, וְלֹא הִשְׁאִירוּ
אֲחֵרֵיהֶם זָרַע שֶׁל קִימָא', תִּרְחַם עֲלֵיהֶם
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִתְקַן אוֹתָם בַּחֲסִדֶיךָ
הַעֲצוּמִים.

וְתַעֲזֹר לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל
מָקוֹם שֶׁהֵם, שִׁיזְכוּ לְקִימָא מִצֹּת
'יְבוּם וַחֲלִיצָה' בְּשִׁלְמוֹת הָרְאוּי בְּאִמָּת,
בְּקְדוּשָׁה וּבְטַהָרָה גְּדוֹלָה.

וַיִּזְכְּבוּ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁלְמוֹת, הַתְּקוּן הַצָּרִיךְ
לְנִשְׁמַת הַמֵּת, בְּאִפְּן שֶׁתַּעֲלֶה
נִשְׁמַתוֹ לְ'אוֹר־הַפְּנִים', וַיֵּשׁוּב לְמָקוֹמוֹ
וְלִמְנוּחָתוֹ "לְהַתְּהַלֵּךְ לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּאוֹר
הַחַיִּים".

וּמֵעַתָּה תִּרְחַם עֲלֵינוּ וְעַל זֶרְעֵנוּ וְעַל
כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא
יִצְטָרֵךְ שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא לִיַּדֵּי
'חֲלִיצָה', וְלֹא לִיַּדֵּי 'יְבוּם'.

⊗ [יֵא] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א כֵּא ⊗

(על-פי לקוטי-מוז"ר ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

"יְבוּמָה יָבֵא עָלֶיךָ וּלְקַחְהָ לּוֹ לְאִשָּׁה וַיְבוּמָה"

(דְּבָרִים כה, ה)

"וַחֲלִיצָה נַעֲלֹ מֵעַל רַגְלוֹ" (דְּבָרִים כה, ט)

- מִצְוֹת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה' -

שְׁנֵי־צִדֵּי שִׁלָּא נִצְטָרֵךְ לְבֹא חֲלִילָה לִיַּדֵּי יְבוּם וַחֲלִיצָה,
וְנִזְכָּה בְּלִנּוּ לְזָרַע שֶׁל קִימָא; וְכָל אוֹתָן שִׁיִּצְרִיכִין
לְקִימָא מִצֹּת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה', שִׁיזְכוּ לְקִימָא בְּשִׁלְמוֹת

מִלָּא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח
מִמֶּךָ נְדַח, יִהְיוּ רַחֲמֶיךָ עֲלֵינוּ
וְקוּמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת
זֶרְעֵנוּ, וְאֵת כָּל זָרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא
לִיַּדֵּי 'חֲלִיצָה', וְלֹא לִיַּדֵּי 'יְבוּם'. וַיִּקְיִם
בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפֹתוֹב: "וְרֵאָה בָּנִים לְבִנְיָךְ
שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל".

כִּי אַתָּה לְבַד יִדְעָתָ, עֲצֵם הַרְחַמְנוֹת
שִׁישׁ עַל נִשְׁמַת הַנִּפְטָר בְּלֹא זָרַע
שֶׁל קִימָא חֲלִילָה, אֲשֶׁר הַנְּשָׁמָה אֲזַלַּת
עֲרֻטְלָאָה, וְאִין לָהּ יִכְלַת לַעֲלוֹת אֶל
מְקוּמָה הָרְאוּשׁוֹן, וְאִינָה יְכוּלָה לְשׁוּב
לְבֵית אָבִיהָ, וְהִיא הוֹלֶכֶת נַעֲוֹנָד
וּמְטַרְפָּת, וְאִין לָהּ "מְנוּחַ לְכַף רַגְלָה".

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וּבַחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים,
וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת זֶרְעֵנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא יִלָּךְ אֶחָד מֵהֶם מִן הָעוֹלָם
בְּלֹא זָרַע שֶׁל קִימָא'.

רַךְ כָּלֵם יִשְׁאִירוּ אֲחֵרֵיהֶם בָּנִים וּבָנוֹת
חַיִּים וְקִימָא, עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה
וּמִצְוֹת, וְכָלֵם יַעֲשׂוּ פְרוֹת הַרְבֵּה, יִלְכוּ

❁ [יב] לקוטי תפלות ח"ב יד ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב יט, 'עמלק אבן נגף')

"זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'. אשר קרך בדרך, ויזנב בך" כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (דברים כה, יז-יח)

שנזכה להנצל מדרכי המחקרים וחקמות-חיצוניות, ומאבני-נגף שלהם, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק' שהוא ה'אבן-נגף' שבכל החכמות

ורחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית-ישראל, ותשמר ותציל אותנו מכל מיני חקירות וחקמות-חיצוניות.

ולא נשים עין, ולא נביט, ולא נסתפל כלל, בשום ספר המיסד על-פי דרכי המחקרים. אפלו בספרים שחברו קצת מבני-ישראל על-פי ההקדמות והסברות של חכמות-החיצוניות שנמשכין ובאין מהעכו"ם, אשר לא נכנסו בדת ישראל הקדוש, כי "לא באלה חלק יעקב".

שמר רגלנו מלנגף חסו-שלום באבני נגף שלהם, המנחים בכל חכמותיהם הפוללים בשבע חכמות, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק, שהוא ה'אבן נגף' שבכל החכמות, אשר על-ידו נכשלים ונופלים כל הנכנסין בהם, ויוצאין מעולמם, ובאין לידי כפירות ואפיקורסית גמור רחמנא-לצלן, רחמנא לישזכן מהם ומהמונם.

הצילנו נא אבינו שבשמים, עזרנו והושיענו וזכנו, בזכות משה רבנו, ובזכות כל הצדיקים-אמתים

שלחמו מלחמת עמלק, שנזכה לקבל כח מהם, להנצל גם עתה מקלפת עמלק, שהוא פילוסופיא וחקמות-חיצוניות.

ותעורר לב צדיקי-אמת שבדור הזה, וכל הצדיקים שוכני-עפר, שילחמו גם עתה בעדנו, ויכניעו וישפילו וישברו ויעקרו, את קלפת עמלק וחילותיו, לבל יהיה להם שום כח להכניס חסו-שלום, דרכיהם ודעותיהם הרעות והמרות, בלב עמך בית-ישראל.

גואל חזק, הצל ומלט ופלט את שארית עמך בית ישראל, מהצר המר והצורר הזה, מהאויב האכזר הזה, הוא "איש צר ואויב, המן עמלק הרע הזה", ימח-שמו ונמח-זכרו.

שהוא הקלפה והזהמה שמכנסת בעולם חכמות-חיצוניות, ואפיקורסית, וחקירות, פנגד השם-יתברך, שרוצה להתגבר עתה חסו-שלום בעקבות-משיחא, להכניס גם בישראל כפירות ואפיקורסית חסו-שלום, על-ידי שממשיכין אותם ללמד ספריהם וחקמותיהם ולשונותיהם.

רבנו של עולם, אתה לבד ידעת את עצם הצרה הזאת, אתה לבד ידעת כי אין מי שיעמד בעדינו. על-פן יהמו מעיף ורחמיה עלינו, ועל כל עמך בית ישראל, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה.

חום וחנו ורחם עלינו והושיענו, כי אליך עינינו. וזכנו ברחמיה הרבים, לאמונה שלמה באמת, בתמימות

ובפשיטות, בלי שום חקירות וחקמות-
זרות כלל. רק נזכה לעבד אותך באמת,
לקיים מצותיך, ולעסק בתורתך, בעובדא
ובמלולא, בתמימות ובפשיטות, כל ימינו
לעולם.

מלא רחמים, "אמרי האזינה יהוה
בינה הגיגי. הקשיבה לקול שועי

מלכי ואלהי, כי אליך אתפלל".
הושיעה, אדוני המלך, אנא יהוה
הושיעה נא. אנא יהוה הצליחה נא. אנא
יהוה עננו ביום קראנו". יהיו לרצון
אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי
וגואלי.

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן
בֵּין עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים -
לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מֵעֵלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים!

וְאַל יִמְנְעֵנוּ מִזֶּה שׁוֹם מוֹנֵעַ! וְאַל יַעֲכֹבֵנוּ שׁוֹם עֲכֹב!
וְאַל יִטְרִידֵנוּ שׁוֹם טְרִידָא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכֶּה תְּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילְךָ וּלְבֵא וּלְהַתְּאִסֵּף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים
אֲצֶל הַצַּדִּיקִים-הָאֲמְתִּיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לקוטי-תפלות ח"ב כט)